

ὅτι, πᾶν γένῃ ἀνεκαλέσατο. Αὐτὸς ἔμ' ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἰησοῦς, πρῶτος ποιμὴν, εἶτε δὲ χιτῶν ποιμὴν. Καὶ τῶν ἡμῶν, ἀληθῆ ποιμῆνα Ἰπτιγίνωσκιόμοσκιῃ πρὸ βασιλῆος τῆς λογικῆς τυγαχάμ' ὁμολογῶμεν, καὶ πιστεύομεν. Εἶπα, καὶ πάντες, οἱ τῆς λογικῆς ταύτης ποιμῆνος τῆς χριστιανῶν ποίσεσμενοι: ὅσοι ἐκείνους μαθηταὶ εἰσι, καὶ διὰ δ' ὄχοι ἀληθείας: καὶ χριστομιμητῶς βιῶντες, τῆς ἐκείνους ἐπιταλάτων ἐκπληρωταὶ εἰσι: ἔργα πολλὰ ἔντες ἀγαθὰ καὶ πίστεως ἀκραιφνεῖς: καὶ ἔτοιμα τὰ χάρμ' καὶ μεθέξιν ποιμῆνες καλοὶ λέγοντ' αὐτοῖς: ὡς οἱ ὀρθόδοξοὶ ἡμῶν πρῶτον πατριάρχαι, καὶ οἱ νῦν ὄντες καὶ οἱ λοιποὶ, ὅσοι χριστομιμητοὶ εἰσι, δέχοντες. Οἱ δὲ δοκῶντες μὲν εἶναι ποιμῆνες, τῆς ἀληθείας ἢ μὴ ἔσθ' ἀρχόντες, ὡς ἀντιπρόδρομοι τῆς αὐτοαληθείας, χριστῶ τῷ Θεῷ: ἔτοιμα μὲν αὐτοῖς εἰσι, καὶ ἐπιμένοντες. Ἀλλ' ὑμᾶς κύριος ὁ Θεὸς, ὁ ἀληθῆς δέχων ποιμῆν, ἀξιῶσθε: τῆς ὑγιῆς ἡμῶν πίστεως ἀεὶ ἔχεσθαι: καὶ μὴ χωλαίνειν, μὴ δὲ νεώτερον ἢ ὁποσὸν εἶναι, ἐν ταῖς θείαις λαληθεῖσι, ὑπὸ τῆς σωτήρος ἡμῶν τῆς χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ μαθητῶν αὐτῶν, τῶν τειρωτῶν ἐπιτάσεων, καὶ λοιπῶν θεοφόρων ἁγίων πατέρων, ἐπ' ἀρετῆς διδασκαλίας, καὶ θαύμασι: ἀλλὰ διὰ φιλαδέλειαν, ὅσα ἢ τῆς χριστοῦ ἐκκλησίας, ἐγγράφως τε καὶ ἀγράφως παρέλαβον: τῶν τε ἀληθῆ ἀπολεθῆναι ποιμῆνα, καὶ τῆς φωνῆς αὐτῆς ἀκούειν, καὶ τὰς ἐν ταύτῃ τῆς ἐκπληρωσῆς. Καὶ ταῦτα μὲν, ὡς πολλοσημόριον, καὶ ἐκ πολλῶν ὀλίγα, περὶ τῆς καλῆς ποιμῆνος.

Περὶ δὲ τῆς βασιλείας τῶν ἑρανῶν, ταῦτον δ' εἶπεν, τῆς θεῆς, ὁποία τις αὐτῆς εἴη, φησὶν. Βασιλεία τῆς θεῆς, πολλὰ χῶς λέγεται, καὶ ἐρμηνεύεται, ὡς καὶ ταῖς θεολόγοις. Βασιλεία τῆς θεῆς ἐστίν, ἢ ὅτι αὐτῆς ἡ πόσις τῶν κοσμικῶν τῶν βασιλέων: ἀλλὰ ἡ αἰώνια ἐκείνη, ἣς ἀπολαύουσιν οἱ τῶν ἀληθῆ ἀπολουθῆσαντες ποιμῆνες: καὶ οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιῶντες καὶ ἐν αὐτῷ τῷ χριστῷ λάμψουσιν, ὡς ὁ ἡλιὸς ὄρωντες αὐτὸν αἰεὶ, καὶ ὀρώμενοι: καὶ ἀληθῆς πλὴν ἀπ' αὐτῆς ἀφροσύνης καρπῶμοι. Βασιλεία τῆς θεῆς ἐστίν, καὶ ἡ ἀπεντεύθου τῆς θεῆς γνώσις ὀρθῆ: καὶ αἰώνιος ζωὴ, αὐτὸς ὁ κύριος ὀνομάζει, λέγων. Αὕτη ἐστίν ἡ αἰώνια ζωὴ: ἵνα γινώσκωσί σε, τὸν μόνον ἀληθινὸν θεόν: καὶ ὅν ἀπίστευτος, ἰησοῦς χριστός. Καὶ αὐτῆς, καὶ διόσση, ἡ βασιλεία τῆς θεῆς ἡ μὲν, καθόλου καὶ πάντα χῶς, καὶ ἂν τὸ λόγον τὸ κατὰ πάντων τῆς κτιστέων δεσποτείας: ἕτερα δὲ, ἢ πανταχῶς ἔσται, ἢ ἐπὶ πάντων ἐρχομένη: ἀλλ' εἰς μόνους οὐκ ἐστὶν ἔσται, καὶ τῆς χάριτος αὐτῆς ἀξίως, καὶ τῆς θεῆς φώστος.

qui Deus & homo simul est, Iesus, primus Pastor est, seu Princeps Pastorum: unctus nos verum Pastorem agnoscimus: & nos oves eius, ratione prœditas, profitemur, ac credimus. Deinde, omnes, qui rationali huic Christianorum gregi præsunt: quicumque illius discipuli sunt, & veri successores: & in vita sua Christum imitantes, prœcepta eius implent, operibus divites bonis cum fide sincera: tales etiam, per gratiam & participationem, Pastores boni dici possunt: quales & antea fuerunt orthodoxi Patriarcha nostri, & qui nunc sunt, reliquique, Christi imitatores, primarii Sacerdotes. Qui verò videntur quidem esse, sed revera non sunt, Pastores: hi, utpote veritati ipsi, Christo scilicet Deo, repugnantes, Mercenarii sunt. & non Pastores. Vos verò Dominus Deus, verus Princeps Pastorum, dignetur sua gratia: ut sana fidei nostra semper adhaereatis, nec claudicetis, neque rebus novis studeatis: aut vacillantes recedatis ab his, qui divinitus dicta sunt Salvatore nostro Iesu Christo, & S. Apostolis, Discipulisque ipsius, & a septem S. Synodis, & reliquis divinis sanctisque Patribus, qui virtute ac miraculis illustres fuerunt: sed ut custodiatis omnia, quae Christi Ecclesia, tum scripto, tum non scripto, tradita accepit: verumque Pastorem sequamini, vocem eius audiat, mandata eius impleatis. Atque hoc tantillum, & ex multis pauca, de bono pastore.

Nunc de regno caelorum, seu (quod idem est) Dei, qualenam id sit, dicimus. Regnum Dei, multis modis dicitur & exponitur apud Theologos. Regnum Dei est, non qualia sunt Regum huius seculi Regna: sed illud aeternum Regnum, quo fruuntur, qui verum illum sequuntur Pastorem, & recta faciunt: & in ipso Christo splendebunt, sicut Sol: intuentes ipsum semper, & intuitu eius fruentes: aeternamque inde laetitiam percipientes. Regnum dei, est dehinc statim quoque recta dei cognitio: quam aeternam etiam vitam ipse dominus nominat, cum dicit: Haec est vita aeterna: ut cognoscant te solum verum Deum: & quem misisti, Iesum Christum. Rursus duplex est Regnum Dei. Unum, univrsale, quod ubique est, ratione dominatus in omnes creaturas. Alterum, quod non ubique est, neque ad omnes venit: sed ad solos fideles: & qui gratia eius, illuminationeque divi-

Cōcionate ribus.

Et de Mercenarijs.

Optatio

De Regno caelorum.

Acceptio eius I.

Ioan. 17.

II I.

Φωτισμῶ. Ου γὰρ τρέπομεν οὐ αἰσθητῶς ἔτι ἡ-
 λιῶ, διὰ φῶρος ἐνὶ φῶτι φωτίζει πᾶ ἕσθ'
 αὐτῶ φωτίζόμενα, κατὰ τὴν δὲ ἐκίκελ δὴ αὐα
 μιμνήσκος ἐκάστῃ τῶ σωματῶν, ἔτιως ἀναλόγως,
 καὶ οἱ ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ ὀρθῇ πίστει, μένοντες, ἀεὶ
 ἀραπώμενοι ὑπὸ τῶ θεῶ, τῶ νοητῶ ἡλίῳ, μένω-
 σιν ἀεὶ ἐν τῶ φῶτι αὐτῶ, ἐναρέτως ζῶντες. Ο-
 ταν γὰρ ἔπι τῆς γῆς βαδίζοντες, ὡς ἐν ἔρανῶ
 πολιτευόμεθα, μὴ ἐμπαθῶς ζῶντες: βασιλείαν
 ἔχομεν ἔρανῶν. Διὸ, καὶ ὁ κύριος ἡμεῶν ἰ-
 λόγον μὲ ἀκέρω, καὶ πῶς δὴ τῶ πᾶσι φαν-
 ήμε, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρείσιν ὅσα ἔρ-
 χεται. Οὐραῖς: Ἀπεντεῦθεν ἔχει, καὶ ἔχι ἔξει. Οἱ
 δὲ τυχοῦν ὡς ἀπεσόντες, καὶ μακρυνθέντες, καὶ
 διὰ μετανοίας ἐπαρχόμενοι, κατὰ γὰρ ζῶν-
 ται αὐθις: πᾶ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶ χριστῶ δὲ οὐκ ἔχου-
 φρονῶντες, καὶ τῶ τοῖς ἐμμένοντες. ἀλλὰ, καὶ πε-
 ρί μὲν τῶ ποιῶντος Φωτισμῶ, καὶ τῆς βασιλείας
 αὐτῶ τῶ θεῶ, εἴτε τῶν ἔρανῶν, ἀλῆς.

Ἰπὸ λειπῶν ἔστι, ὡς ἀλλ' αὐτῶ δέχονται ἡμεῖς
 χριστῶ, τῶ θεῶ ἡμῶν, καὶ ὑμᾶς αὐτόθι μηδ' ἕνα
 ἄλλου θεμέλιου τῆ πίστεως τηρεῖν, ὡς ἔχ' ἡ καὶ
 μένον: ὅς ἐστιν ἀκρογωνία λίθος χριστῶ, ἡ αὐ-
 τοαλήθεια: μὴ δὲ ἐξείης φωνῆς νεώτερον ζῶντων
 πινῶν ἀκέρω: τῶν μὴ διὰ τῆς θύρας τῶ διαγ-
 γελίῳ εἰσερχομένων, καὶ τῆς διδασχῆς τῶν ἐ-
 πικροδομησάντων ἀγίῳ πατέρω, καὶ θεῶν
 διδασκάλων ἡμῶν: ἀλλ' αὐτῶ δὲ δέχονται ἡμε-
 νῶ κύριος ἡμῶν ἀκέρω: καὶ τῆς αὐτῶ ἀγίας ἐκ-
 κλησίας, ἐν τῶ ἰδίῳ αἵματι ἐξήρασε: καὶ ἡς,
 πύλας ἄδ' ἢ μὴ κατισχύσῃ, αὐτὸς ἀπεφίνα-
 τ. Καὶ τέλει, γένοιτο καὶ αὐτῆς τῆς ἔρανῆς
 βασιλείας τυχεῖν, καὶ ἀξιοθῆναι, ἐν χριστῶ
 ἰησῶ, τῶ κυρίῳ ὑμῶν: ὡς ἡ δ' ὄξα, εἰς ὅσον αἰῶ-
 νας, ἀμῆν. Εὐρωσθε, ὅσοι κωνσταντινῆ πόλεως,
 ἐν ἔτει ζ π γ.

Ἱερεμίας ἐλέω Θεῶ δέχεται ἐπίσκοπος ἡ κων-
 σταντινῆ πόλεως νέας ῥώμης καὶ οἰ-
 κουμενικὸς πατρι-
 ἀρχης.

ΤΩ

divina, digni sunt. Quemadmodum enim sen-
 sibilis hic Sol, diverso modo illustrat uno eo-
 demque lumine ea, qua ab ipso illustratur: pro fa-
 cultate scilicet, qua unumquodque corpus, ipsius
 capax est: eodem modo illi, qui iniustitia & re-
 cta fide manēt, semper dilecti ab intelligibile
 Sole Deo, manent semper in lumine eius, se-
 cundum virtutē viventes. Quando enim, dum
 in terra versamur, tanquam in cælesti civitate
 vivimus, non autem affectibus indulgemus:
 Regnum cælorum habemus. Quocirca & Do-
 minus ait: Qui verbum meum audit: & cre-
 dit ei, qui misit me: is habet vitam æter-
 nam, & in iudicium non venit. Vides? Ita
 enim hinc habet, non autem habebit. Qui ve-
 ro forte lapsi sunt & longius recesserunt, sed
 pœnitendo redeunt: illuminantur rursus, dum de-
 cretis Ecclesia Christi, mente insistent, & in
 eis perseverant. Sed de tali quoque illuminatione,
 Regnoque Dei, seu cælorum, dictum satis.

Ecclesia in
 terris.
 Ioan. 5.

Pœnitentia.

Reliquum est, ut precemur ipsum pastorum
 principem, Christum Deum nostrum: ut vos
 istic quoque nullum aliud fundamentum fidei ser-
 metis, præter id, quod positum est: quod est angu-
 laris lapis, videlicet Christus, qui est ipsa ve-
 ritas: nec peregrinam vocem quorundam, res
 novas molientium, audiatis: qui non per Eman-
 gelij tanquam ingrediuntur: et doctrinam illo-
 rum, qui superstruxerunt, s. patrum. & divi-
 norum Doctorum nostrorum: sed ut ipsum Archi-
 episcopum nostrum, Dominum nostrum, audiatis: & ipsius
 Ecclesiam, quam suo proprio sanguine redemit:
 contra quam ne portas quidem Inferorum pre-
 valituras, ipse pronuntiavit. Contingat tan-
 dem vobis, ipsum cæleste Regnum consequi, eoque
 dignos haberi: per Christum Iesum, Dominum no-
 strum: cui gloria, in omnia secula, amen. Vale-
 te. Constantinopoli, Anno Mundi septies mil-
 lesimo, octogesimo tertio: qui est annus à
 Christo nato 1574.

Epilogos
 precatio.

Matth. 16.

Hieremias, misericordiam Dei Archiepiscopus
 Constantinopoleos, nova Roma, & Oec-
 umenicus Patriarcha.

S A N-

5. ΤΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ ΚΑΙ
οικουμενικῷ πατριάρχῃ, κυρίῳ ἱερεμίᾳ,
δεξιεπιπόπῳ Κωνσταντινῆ πόλεως
νέας ῥώμης κυρίῳ Θεοφιλέ-
στατῷ.

χαίρειν ἐν χριστῷ.

Εδέξαμεθα τῷ τιμίῳ Ἰπριολτίῳ τῆς ἀ-
γιότητος σε, Θεοφιλέστατε κύριε, ἐνισαμέ-
νου τῶν νῦν ἔτους: ἠτοσθένω μείζονα τῷ χα-
ραὶ ἠνεγκεν ἡμῖν: ὅσω μᾶλλον διακαεσέρει τὸ πῶ-
θεν, πολὺν ἤδη χρόνον ἡμῖν προσεδεδόκητο.
Ἐχαρῆσθμεν ἔν ἐκ ψυχῆς: πρῶτον μὲν,
τῷ ἀληθινῷ ἡμῶν Θεῷ, καὶ σωτῆρι χριστῷ:
εἶτα δὲ, τῇ τιμίᾳ σε ἀγιότητι: τῷ μὲν, ἔτω
πατρικῶς τὸ πρᾶγμα ἰκονομηκότι: τῇ δὲ,
ἔτω φιλοφρόνοις πρὸς ἡμᾶς ἔσχημα, καὶ
ἐχέσει. τῷ γὰρ ὄντι, ἔδραμῶς μικρὸν τὸ ἐνε-
ργημα, ἔδραμῶς ἡ τιμὴ: τὸ, ἐν ἕτοις ὑ-
ψηλῷ βαθμῷ ἀξιώματι ἔσται τῷ ἀγί-
ότητά σε, ἡμᾶς πάμπλου αὐτῆς ὑποβεβη-
κότας, ἀποκρίσεως ἀξιώσασιν. ποίας δὲ ἀπο-
κρίσεως; σοφῆς μὲν, καὶ ἀσεβῆς μάλιστα, πε-
ρὶ τε τῶν ποιμνῶν ἡμῶν καλῶν, καὶ περὶ τῆς βα-
σιλείας τῶν ἑσθάνων: πατρικῆς δὲ καὶ κηδε-
μονικῆς πάντων, ὑπὲρ ἡμῶν τῆς σωτηρίας: ὅ-
πως δηλαδὴ τῇ ὑγιᾷ πίστι, καὶ ταῖς σωτη-
ριοῖς ἐντολαῖς, ταῖς ὑπὸ τῶν δεξιποίμεν
χριστῶ, διὰ τῶν Θεοπνεύτων ἐαυτῶν ἀφά-
νων πρὸς ἀπομνήσασιν, ἀνδρῶν νεωτεριστῶν καὶ
χωλαύσεως ἀεί ἐμμένοντων: καὶ τῶν τευθεῶν
τῆς ἐν τοῖς ἑρανοῖς βασιλείας τυγαχάμεν.
ἔτως ἀρεθὸς σοφῶς τε καὶ φιλοσόφως, ἡ ἀγί-
ότης ἡ σὴ. ἴσω τοίνυν αὐτῇ, ἡμῖν ἔδραμῶς μάλιστον
σπῆδ' ἀζέσασιν τῶν. Οἱ μὲν γὰρ δεξιερθεῖς
ὁ ῥωμαῖος, νεωτερισμὸν ἡμῖν ἐγκαλεῖ: δῖότι
περὶ πενήτην ἔτων, διὰ ἀνδρῶν, θείας ἐλ-
λάμψει, ἐξ ἡλῶ τῆς ἀληθείας, διὰ φέροντος,
μαρτίνου τῶν λατῆρῶν, τῶν βελτίων διδασκάλων
τες, οἱ περὶ αὐτῶν ἐνταῦθα τόπος, καὶ ἀλλὰ χῆ-
ρὸν γερμανίας πολλοὶ, τῶν ταῖς θείαις γραφαῖς
λίαν μαχομένων ἐκείνων δ' οὐμάτων, ἡ πῶθεν
δόσασιν ἀπεχώρησαν. Οἱ δὲ θεοσεβέστατοι δε-
χοντες καὶ θεολόγοι ἡμῶν, Ἰπριολτίῳ τῆς δε-
χάίας, καὶ ἐκ τῶν πῶθεν δόσασιν ἐφ' ἡμᾶς περὶ ἐλ-
θέσσης, πίστεως, συγγραψάμενοι: περὶ πρῶ-
θεν πρῶτον τεσσάρων ἔτων, τῶν αἰοιδίμων ἐν αὐτο-
κράτορσι, Καρόλῳ τῷ πέμπτῳ, τότε ἐν. Αὐ-
γύστῃ, τῶν οὐκ ἐδικῶν πόλει, σὺν ἀξίῳ ἄ-
γοντι, Ἰπριολτίῳ, τῆς ἐαυτῶν ὀρθοδό-
ξίας λόγον, ὑπέσχεον: ἠτίς Ἰπριολτίῳ, καὶ
Αὐγουσταῖα ὁμολογία διὰ τούτου ἐπε-
κλήθη

SANCTISSIMO ET VI
Oecumenico Patriarchæ, Domino
Hieremiæ, Archiepiscopo Con-
stantinopoleos novæ Romæ,
Domino pio.

Salutem per Christum.

Accipimus honorabilem Epistolam
sanctitatis tuæ, pie Domine, initio nunc cur-
rentis anni: quæ tantò maius attulit nobis
gaudium: quantum ardentius fuerat desiderium
nostrum, quo ipsam longo iam tempore ex-
spectauerimus. Gratias itaque ex animo
agimus: primum quidem, vero nostro Deo,
& conservatori Christo: deinde, etiam hono-
randa tuæ sanctitati: illi quidem, ut paternè
res disponenti: huic vero, ut bene erga nos
affecta. Re enim vera, nequaquam parvum bene-
ficio est, nec parvus honor: Sanctitatem
tuam, in iam alto dignitatis gradu consti-
tutam, nos longè inferiores, Responsò digni-
tatem esse. At quali Responsò? Maxime sa-
pienti & pio, de pastore bono, & Regno cœ-
lorum: paterno item, & cura de salute no-
stra pleno: ut nempe in fide sana, & salutari-
bus primarij pastoris Christi præceptis, per
Ministros sancto Spiritu afflato datis, si-
ne invocatione & claudicatione persevera-
mus: & proinde ad cœleste Regnum perve-
niamus. Adeo sapienter & amanter San-
ctitas tuæ.

Gratiarum
actio pro
rescriptio-
ne.
Nō sumus
νιωτριστά
εἰσι Papa
nos huius
rei accusat

Scito igitur ea, nobis nihil magis in stu-
dio esse his. Pontifex quidem Romanus no-
uitatis studium nobis obicit: propterea, quod
ante quinquaginta annos, à viro quodam,
diuinitus egregiè illuminato, & amulatio-
ne veritatis incenso, Martino Lutero,
meliora edocuit nostrates homines, & alio-
rum Germaniæ locorum multi, à dogmati-
bus & traditionibus eius, quæ nimium sa-
cris literis repugnabant, recesserunt. Pie-
tatis verò studiosissimi principes, Theologi
nostrî, compendium quoddam antiquæ, atq;
ex ipso paradiso ad nos derivatæ, fidei, con-
scripserunt: idq; quadragesimo quarto ab-
hinc anno, celeberrimæ inter Imperatores
memoria, Carolo, eius nomine quinto, qui
tunc Augustæ Vindelicorum, comitiis a-
gebatur, exhibentes: sua rectè de Religio-
ne sententia rationem reddiderunt: qui libel-
lus eā ob causam Augustana confessio apella-

Augustanæ
confessio-
nis origo.

κληθήναι ἢ ἐπὶ καὶ νῦν ἡμεῖς ἐχόμεθα. ταύτην
 ἔν τῶν τῶν μακαριῶν πατέρων ἡμῶν πει-
 βόητον ἐξομολόγησιν (δι' ἡμῶν, ὅσοι πολλῶν με-
 χρεῖ δ' εὐρο ἐτῶν, μὲν ἐὰν δεσ μαρτύρων ἐγείνον-
 το) τῆς ἀγιοτήτι, περὶ πάντεσσι μὲν ὡν,
 πρὶν τὰ αὐτῆς πειπύθηται γράμματι ἐλθῆναι,
 ἐπεὶ ἐμψαμεν ἐλπίζοντες, ἡμᾶς, εἰ τάχα καὶ
 πρὶν τὴν ἀλλότῃομεν εἶδημα, διὰ τὸ πᾶσι
 πολὺ ἐκτετατισμένου ἡμῶν: πάντως γ' ἔν
 ἐν τοῖς κυρίοις τῆς σωτηρίας κεφαλαίοις,
 μὴ νεωτερίζειν: ἀλλὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἀγίων
 ὁσίων τε καὶ περὶ τῶν, καὶ τῶν θεοφό-
 ρων πατέρων καὶ πατριαρχῶν, καὶ τῶν τῆς
 θεοδότης γραφῆς, ἐπιπέσει μὲν ἡμῶν ζ'
 σωόδων πατρῶν δ' εἶναι πῶσι (ὅσοι ἡμᾶς
 γὰρ σωίσειν) πειπύθησθε τε. καὶ διὰ φυ-
 λάτῃν. πρὶν ὅτι ἐν τῶν πατρῶν ἐστὶ ἐκείνα
 μὲν εἶναι, διὰ τὸν κλειῶν τῆ ἀγιοτήτι σὺ ἐνο-
 χλεῖν: ὡς ἀλλοῖς πρὶ τὸ πρὸς ἐαυτῶ ἐκκλησί-
 ας πιστότητα ποιμαίνειν, καὶ τὰ πρὸς τῶν σω-
 τηρίων αὐτῶν φέρονται φιλαργύπνως πρὸς
 δ' αἰεὶ, ἀποχλωπῆ τῆ ἑσπέρια τῶν σεφωπέ-
 τῶν αὐτῆς, καὶ θεοσεβείας ἀπὸ, πρὶ ἢ ἐπεμ-
 ψαμεν ὁμολογίας, κρείσιν καὶ ἀπόκλεισιν πε-
 ρεμμέναι: καὶ ἐν τῶ ἰκνημῶν καὶ ἑρῶ (μόνον
 μὴ ἐπαχθεῖς τῆ ἀγιοτήτι σὺ ὡμεν) ἡμῶν πα-
 τρικῆ ψυχῆς διὰ θεοῦ γίνεσθαι: μετὰ πᾶ-
 σης βύλαβείας καὶ ταπεινώσεως δ' εὐμεθεῖα:
 εἰ ἄρα ὁ οἰκτίρωμιν ἔρῃν πᾶσι, διὰ τῶ
 ἀγαπητῶ ἐαυτῶ ἢ, τῶ μόνον κρινῶ σωτῆρ
 ἡμῶν, ἡμᾶς ἐκατέρωθεν ποιήσειν: εἰ καὶ
 πλεῖστον ἀλλήλων τῆς οἰκήσεσι διαίρουμεθα:
 ἀλλὰ τῆ πρὶ τῶν ὁρθοδόξιαν γε σωμαφείας,
 ἐγγύς ἀλλήλων εἶναι: καὶ τῶν Κωνσταντινου-
 πε, καὶ τῶν τύβιγγων, χριστιανικῆς ὁμοδοξίας καὶ
 ἀγάπης δεσμῶ ἀλλήλαις σὺ δ' εἶσθαι: ἔστιν
 εἰδὲν αὐτῶ ἡμῶν οἰκτίρωμιν γένοιτο. πάντως γὰρ
 εἰδὲν αὐτῶ θεμέλιον ἄλλοι τῆς πίστεως (κατὰ τῶν
 φιλοφρονεσῶν τῆς ἀγιοτήτος σὺ δὲ χλῶ)
 παρὰ τῶν κείμενον (ὅς ἐστιν ὁ ἀκίνητος ἀκρογων-
 νιαῖος λίθος, χριστός, ἢ αὐτὸ ἀληθὲς) τηρεῖν σὺ
 θεῶ ἐνθυμῶμεθα, ἀνεωτερίως τὴ καὶ ἀχλωπ-
 τως, ἔρρωσο παναγιώτατε κύριε, καὶ τῶ σεμνο-
 τάτα σὺ πρὸς ἐν τῆ: ὅτι πολὺ τῶ χριστιανῶν
 πόμνης εὐτυχῶς προσῶν: καὶ ἡμᾶς συγγνώμης
 τε ἀζιῶν, καὶ εἰς τῶν πατρικῶν σὺ κηδεμονίαν
 βουλοῦμαι ἀναλαμβάνω. Ἀπὸ τυβίγγης, τῆ κ.
 μιλῶς μαρτίης, εἰ τῆς σωτηρίας α Φ ο ε.
 Ἰακωβος ὁ ἀνδρῆς, τῆς θεολογίας διδάσκα-
 λος: τῆς ἐν τυβίγγῃ ἐκκλησίας πρῶτος,
 καὶ τῆ ἐν ταῦθα ἀκαδημίας καγκελλάριος.
 Μαρτίνος ὁ χριστιανός, ἐν τυβίγγῃ τῆ λατινίδος τῆ
 καὶ ἐλλᾶδος παιδείας διδάσκαλος. ΤΩ

ta fuit: ex cuius sententia nos etiam nunc p̄-
 demus. Hanc itaq, notissimam beatorum pa-
 trum nostrorum confessionem (quam à mul-
 tis iam hætenus annis, non pauca Martyrū
 millia sua sanguine comprobarunt) tuæ san-
 ctitati ante menses circiter quinq, antequā
 optatas ipsius literas accepissemus, misimus.
 sperantes, etiamsi forte propter tantum loco-
 rum intervallum, differentia inter nos ali-
 quorum rituum sit: omnino in precipuis sal-
 tem salutis consequenda capitibus, nos nihil
 novare: sed illam, quæ à sanctis Apostolis &
 prophetis, & Spiritum S. habentibus patri-
 bus ac Patriarchis, & super divinas literas e-
 difcatis V I I Synodis, tradita est, fidē (quā-
 tum quidem nos intelligimus) amplecti &
 conservare. Ideo in presentia nōn iudicavi-
 mus, plus molestiæ exhibendum S. tuæ: ut
 quæ aliis circa suas Ecclesias fidelissimè pa-
 scendas, & salutis viam vigilanter traden-
 dam, occupatissima sit: sed eius sapiens, &
 primum maxime, de confessione à nobis missa,
 iudicium & Responsum expectandum: quod
 etiam suo tempore (modò nec sanctitati tuæ
 molesti simus) nobis paterno animo mitti, re-
 uerenter & humiliter oramus: si forte mise-
 ricors pater cælestis, per dilectum suum fi-
 lium, unicum conservatorem nostrum, utro-
 big, faciat: ut nos, etiam si longissima locorū
 intercapedine disuncti simus: attamen recto
 de Religione sensu, propinqui inuicem fia-
 mus: & Constantini urbs Tybingaq, Chri-
 stianæ concordie & charitatis vinculo mutuo
 copulentur: quo nihil optatius contingere no-
 bis posset. Profsus enim nullum aliud funda-
 mentum fidei (sicut amantissimè S. tua pre-
 catur) præter id, quod positum est (qui est im-
 motus ille angularis lapis, Christus, ipsa ve-
 ritas) retinere, Deo iuvante cogitamus: exclu-
 sa omni innoatione & claudicatione. Vale:
 sanctissime Domine, cum venerabilibus Pres-
 byteris tuis: Christiano gregi diu feliciter
 providens, nosq, uenia dignans, & in pater-
 nam tuam curam beneuolè recipiens. Tybin-
 gâ 20. Martij, anno CIC ID LXXV.

Ea ante ali-
 quot men-
 ses ad Pa-
 triarcham
 missa.

Respon-
 si ad illam ex-
 pectatio.

Causa hu-
 ius rei.

Fundamen-
 tum, scil.
 Christum,
 retinebi-
 mus, nō do-
 ctinas ho-
 minum.

Iacobus Andrea, Theologia Doct̄or, Eccle-
 sia Tybingensis Prepositus, & Acade-
 miæ huius Cancellarius.

Martinus Crusius, Tybingæ Latinus
 & Græcus Præceptor.

San.

ΤΩ ΤΩΤ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΤ ΚΩΝ
σαντιναπόλεως οικουμενικῆ πατριαρχῆς
ῤητορι, κυριῶ λογιότατῶ.

Εν χριστῶ χαίρειν.

Μη θαυμαζε, τίμιε κύριε: εἰ ἐγὼ, ἐνιακίς
ἤδη τῶ παναγιωτάτῶ ὑμῶν πατριαρχῆ Ἰπτι
σειλας, καὶ σέ νυνὶ σκύλλειν θαρρῶ. Εἰ γὰρ καὶ
ἄγνωστος ὑπάρχω σοι: τὰ χ' ἀνὸς ἀλόγως
αὐτὸ ποιῆν τῶ δοκίμηι εἶτε πρὸς ἐμὲ, εἶτε πρὸς
τὸ αἰθερίσιμόν σου πρὸς ὧπὸν, δοτοβλέπωι. Ως
μὲν γὰρ πρὸς ἐμὲ: ἀντὶ πολλῶν αὐτῶ χρημάτων
ἐλοίμην: εἰ πινες τῶ αὐτόθι ἐλληνικῆ γένεας, ἀν-
δρες καλοὶ καγαθοὶ, δι' Ἰπτιολῆς γνώρι-
μοι γένοιντί μοι. Επειδὴ γὰρ ἐγὼ, καὶ περ Γερ-
μανὸς τὸ γένος ὤν, ἠ ἀλεμανὸς, πλὴν παλαι-
ῶν ὑμῶν γλῶσσαν, ἐκ διδασκάλων ἐμψύ-
χων τὴν ἀψύχων, μετρίως ἔμαθον: θαυμα-
σὸς μετ' ἐπιφωνῆς αὐτῶ, καὶ τ' αὐτῶ ἐκ φύσεως
ἐχόντων, ἔρωσ ἔχοντες ἄλλως τε, καὶ ὅτι αὐτὰ πολλὰς
ἤδη ἐνιαυτῶν, ἐν ταῦθα πολλοῖς αὐτῶ ἐν σά-
ξιν νέοις ἔρχομαι ἔχω. Ως ἢ πρὸς τὸ τίμιόν σου
πρὸς ὧπὸν: χάρις σου ὀλίγη τῆ χρηστότητι
σου ὀφείλω γινώσκω: διότι τῶ παναγιωτά-
τῶ κυριῶ πατριαρχῆ, τ' οἰωνδ' ἡ πότι με χαρι-
μάτων Ἰπτιδοθέντων: πολὺ πρὸς τῆ πακα-
γιότητι αὐτῶ, καὶ καθ' ἑαυτῶ χρησιότητη ἔση,
ὑπὸ τῆς φρονιμωτάτης σου δμεινείας ὠφελῆ
θεῖς συνήκα. Κατηξιώθημεν γὰρ οἱ ἐν ταῦθα, ὅς
τὴ κύριε Καγκελάριε, καὶ ἐγὼ, ὑπὸ τῆ
ἀγιότητι αὐτῶ, κοινῆς δοτοκρίσεως προσση-
νῆς, σου μεγάλως ὠφελήσασθαι. Τὸ τοίνυν δι-
χάρις ὄν με, δι' Ἰπτιολῆς γὰρ, ἄλλως σου ἔ-
χων, ἐν δ' ἐξ ἄσθεν πρὸς πλὴ ἀγαθότητά σου ἐ-
βλήθην. Ὁ δ' ἐμόνος σωτήρ, καὶ κύριε ἡ-
μῶν ἰησῦς, ἔργω ἀμείβοιτό σου πλὴ Ἰπτιοκρίτων
ταῦτων. Επειδὴ ἢ ἔτω χρησὸς σὺ αὐτῶ, καὶ φιλ-
λόξενος, ὡν τυγχάνεις, Ἰπτιδοίης κύριε, καὶ ταῦ-
των πλὴν χαίρειν: εἰ μὴ λίαν φορτικοὶ σοι δοκῶ
μεν. Αὐτὸς τε προσσηνῶς ἀξιοίης με αὐτεπισθ-
λῆς, τῆ σου χερί: καὶ τῶ παναγιωτάτῶ κυριῶ
μὲν τ' ἀρμοτιέσης ἐξ ἐμῶ αἰδῶς δ' ἐπείθης αὐτὸ
χερί σου, καὶ βραφύ, γράφειν ἐμοὶ χολίς:
τα ταῦτα ἐν τῆ φιλτάτῆ με ἐλλάδι βιβλιο-
θήκη θησαυρίσθην. Τέλος ἢ, ὀνοϊκῶς δ' ἐχοιο,
ὀπέμπω, βιβλίον: ὀτελές μὲν εἰς ὄψιν
χρημα, σημεῖον δ' ἔμ τ' με πρὸς τὰ ἡμέτερα
σπασθῆς. Εὐρῶσ ἐν χριστῶ, αἰθερίσι με κύριε κα-
μοὶ, ταῦτα ἔτως ἀγαθῆ ψυχῆ γράψαντι καὶ
πέμψαντι, συγγνώμην ἔχει: ὡς καὶ ὑπηρε-
τήσῃ σοι, εἰ πρὸς ἀνωαίμην, ἐπιμῶς ἔχοντος, ἀ-
πὸ τυβίγγης, τῆ κατ' ἐμηνὸς ἰανχαρίαν, ἡτοι γα-
μηλιῶν ἔτ' ἔχρισθ' γεννήσεως ἐφοέ.
Μαρτῖνος κρέστος ἐν τυβίγγῃ τ' λατινικῆς τε
καὶ ἐλληνικῆς παιδείας οἰωσθ' ἡ πότι πρὸς ἐμὲ.

ΤΩ

SANCTISSIMI CONSTANTINOPO- VII.
leos oecumenici Patriarchæ Rhetori,
viro doctissimo.

S. in Christo.

Ne mirare, reuerende vir: me, post aliquot
iam ad sanctissimum vestrum Patriarcham
litteras datas, nunc etiã tibi addere molestiã
confidenter. Etiã si enim ignotus tibi sum: for-
tè non sine ratione facere alicui videbor: siue
ad me, siue ad reuerendam tuam personam, is
respiciat. Nam quantũ ad me attinet: magnæ
pecunie ego anteferrem: aliquos Græcici
istis generis, viros honestos & bonos literarũ
scriptione mihi notos fieri. Posteaquã enim e-
go, quanquã ortu Germanus, veterem vestrã
linguam, à præceptoribus viuis et mutis, me-
diocriter didici, mirabilis me tũ lingua ipse-
ius, tum eorũ, qui ipsam natura habent, amor
tenet: præsertim cum in eo multos iam hic an-
nos, pro officio meo occupatus sim, ut iuuen-
tuti illam instillem. Quantum verò ad perso-
nam tuam reuerendam: me non paruum boni-
tati tuæ gratiã debere agnosco: quòd sanctissi-
mo D. Patriarcha, qualibuscung, literis meis
redditis: multũ apud S. eius, quæ & per se be-
nignissima est, prudentiam & humanitatem
tuam mihi cõmodasse intelligo. Dignata quip-
pe est nos, qui hic sumus, D. Cancellarium &
me, S. eius, benigno cõmunibus literis Respon-
soria quod non parum tu profuisti. Animum
ergo gratum, Epistolã saltem, cum aliter non
possim, erga bonitatẽ tuã declarare volui. So-
lus verò cõseruator Dominusq; noster Iesus,
facto remuneret istam equitatẽ tuã. Quando
autẽ tu ita bonus vir, & hospitalis, es: addas,
quæso, etiam hoc beneficij nisi nimis agrestes
in petẽdo tibi videmur. Et ipse tu humaniter
mihi rescribere digneris, tua manu: & à sanc-
tissimo D. Patriarcha, cum decet reuerentiã
nomine meo petas: ut & sua manu aliquid,
quantumuis breue, mihi seorsim scriptũ, mit-
tat: quod in mea charissima Græcorũ librorũ
Bibliotheca reponã. Beneuolè deniq; accipias
libellum, quem mitto: munusculum quidẽ vi-
su exiguum, at signum tamẽ mei erga res ve-
stras studij. Vale ope Christi, reuerẽde Domi-
ne: mihiq; hæc ita bono animo scripta mitte-
ti, veniam da: qui etiam ipse tibi, si qua in re
possim, inferuire paratus sum. Tybingã, 21. Ia-
nuar. anno à natali Christi 1575.

Martinus Crusius, Tybingæ, Græce & la-
tina institutionis, qualiscung,
preses.

N SAN

Causæ huius scriptis his.

1. Quia ego φιλέλλω.

2. Quia tui mihi profuisti.

Petitio re-
scriptionis.

IOANNINA 2008

ΤΩ ΤΩΤ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ ΚΩΝ-
σταντινουπόλεως πατριάρχει πρωτονο-
ταρίω, κύριω λογιώτατω.

SANCTISSIMO CONSTANTINOPO-
litani Patriarche Protonotario, viro
eruditissimo.
In Christo S.

VIII.

Ευχαριστώ χαίρειν.

χαλεπόν μεν ἴσως, τὸ ἀγνώτῃ με προσ-
φωνεῖν σοι, κύριε λογιώτατε: ἄλλως τε, καὶ μὴ-
τε τὸ ὄνομά σε, μήτε τὸν τρόπον ἔγνωσθαι, ἢ
ἰδοὺ πολμητίον δ' ὄμοιος. Βιάζεσθαι γάρ με ἡ
Φι: ἐλλέω με ἀπερδῆ: βιάζε) ἢ χρηστῆς σε:
ἢ μὲν ἢ δὲ φανερὰ μοι γενομένη, πῆ δ' ἐπι-
ἐπιζομένη. εἰ μὲν γὰρ μὴ δικαίως περὶ τὰ ἐλ-
ληνικὰ ἀπερδῶζοιμι: δὲ οὐκ εἰς αὐτοὺς τὸν πε-
εὐγενέος τολμησι: ὡς τὸ παλαιώτατον πατρι-
άρχην ὑμῶν, τὸν ἐν ἕταϊς ὑψηλῶ βαθμῶν ἀ-
ξιώματος ὄντα, διὰ θεαμάτων ἐνοχλήσαι;
ἀλλὰ (θεῶ χάρις) ὡς δ' ὦθη τὸ τραῦμα: γενό-
μένης τῆς ἀγιοτήτος αὐτῆς ὡς κελευσῶς,
οἷας ἀνὰ ἀτῆς. Σε ἢ, παύτῃ χρηστῆ καὶ ἀ-
οῦ ἐς τὸ πρῶτον γένεος: μαρτυρήσει αὐτὸν βέλ-
πισα καὶ ἀληθεύεται, ὁ καλὸς ἡμῶν Γερλάχιος:
χαίρειν ἔν σοι ἔχω μάλα δικαίως: ὡς ἔ μόνον
κατὰ τὸ παρελθόντα χρόνον διεργέτη γενομέ-
νῳ. ἀλλὰ καλῶ ἐλπίζω, ὡς καὶ ὄποιε δ' ε-
πρὸς τὰ ἀπερδῶζομένα μοι χρησιμὸς ἔσθι, πα-
ραχομένη. ταῦτα δ' ἢ τῇ ἐλπίδι πεποιθὼς ἔ-
γώ, δ' ὅσο ταῦτα νυν ἢ δ' ἔως ἀνγινώσκωμι. Εὐ-
μεν, τίνες ἐπὶ πόλεις ἐλληνικῆς, ἀπερθητοὶ καὶ ὀρ-
θαί μὲν εἰσι, ἐπίσημοι ἔσθαι (οἷα, θεσσαλονί-
κῆ, ἀθῆναι, χαλκηδῶν, νίκαια, ἀλλαι) καὶ τίσι
δνόμασι, πάλαι καὶ τῆ σήμερον, ὀνομάζεν): καὶ ἐν
τίσι αὐτῶν, μητροπολίται, δεχίεπισκοποὶ, ἐ-
πίσκοποι, ἐπὶ καὶ νυν ἐκκλησίας χριστῆς διοι-
κῆσι: ὡς μάλα ἐμῷ χαίροντος αὐτῶν, τῶν δ' ἑ-
δρόμων ἔσθαι. Επεροῦ ἢ, ἐπὶ ἄρα τεχνῆ, περὶ τῆς
σήμερον καὶ δὴ μῶν γεωγραφικῆς φωνῆς, καὶ λεξι-
κῆς, ἔσθαι γεωγραφικῆς ἢ καὶ ἡ κωνσταντινὴ Δαβὴκη τῆ
σωτήρος ἡμῶν, εἰς τὴν δ' ἐπὶ τὴν διάλεκτον μετε-
βλήθη: καὶ πόθεν αὐτῶν τῶν τυχῶν διωθηθῆναι.
Βελοίμεν γὰρ αὐτῶν καὶ τῆς καινεργηθείσης ταύ-
της (ἢ δὲ μικρὰν πῆνα γεῦσι ἔχω) μέχρι
τῆς γνῶσις (μόνον ἔσθαι σιωπῆσαι τὰ ἐν αὐτῇ ἐκδο-
θῆτα) τῆ παλαιᾶ καὶ γνησίᾳ ἐλληνικῇ γλώσση
σιωπῆσαι ἢ καλόν, ἔμοιγε δὲ οὐκ εἶναι: τὰ δε-
χαίρα ἐπὶ ὅτι πῆ, τὸ πρῶτον πόδας, πάντῃ σχε-
δὸν ἀμαθῶς ἔχειν. Διὸ, πρὸς τῆ λατινικῆ φω-
νη, πρὸς παλαιῶν ἐπὶ καὶ τῶν, παλαιῶν, καὶ τῶν
κατακλιῶ, ἐκείνης ἀπορρώγας ἔσθαι, σιωπῆ-
ναι ἐμελέσθαι. Οὐ μὲν ἔν σοι γε, κύριε, δι' ἐκεί-
νων ἐπιχθῆς αὐτῶν εἶναι θέλωμι: τῶ δ' ὑμῶν Γερ-
λαχίω συμβαλῆς πινός, ἢ καὶ μετρίως βοηθεί-
ας, εἰς τὸ τῶν ἐγὼ ἢ βολόν με ποιῆναι, ἔσθαι τῆ

Difficile quidem forsitan est, me ignotum
scribere sibi, vir doctrina cultissime: cum pro-
pter alia, tum quod neq. nomen tuum, neq. ra-
tionem te appellandi, scio: at audendum ta-
men est. Cogit enim me studium erga Græcos:
cogit bonitas tua: quæ partim iam mihi nota
facta est, partim etiā deinceps speratur. Nisi
enim cupiditate rerum Græcarum arderet:
putas ne, mihi tantum audacia suppetiturū
fuisse: ut sanctissimo Patriarchæ vestro, in tā
alto dignitatis gradu locato, scribendo mole-
stiam exhiberem? Verum beneficio Dei, res
bene cecidit: dato à S. eius benivolentissimo Re-
sponso. Te verò multū operæ studijq. ad eam
rem consulisse: testis optimus & verissimus,
bonus noster Gerlachius fuerit. Iustissimè igi-
tur tibi gratiā habeo: ut qui non tantum præ-
terito tēpore sis bene meritus: sed bonam etiā
spē futuri tui in rebus, quæ mihi cordi sunt,
studij præbueris. Hac itaq. spē fretus ego, duo
hæc libet nunc cognoscere. Vnum, quænam ci-
uitates Græcæ de insignioribus, adhuc nō va-
statae, sed erectæ, stent (ut est Thessalonica, A-
thensæ, Chalcædon, Nicæa, & aliæ) & quibus
nominibus, olim & hodie, appellantur: & in
quibusnam illarum, Metropolita, ArchiEpi-
scopi, Episcopi, etiamnū Ecclesiis Christi præ-
sint: quia prosper in illis cursus, mihi pericu-
dus auditu esset. Alterum nūmne hodierna et
vulgaris lingua Græcæ, præcepta & ars exte-
num isē aliquod eius Lexicon, conscriptū sit:
aut etiam Salvatoris nostri nouum Testamen-
tum, in eam linguam cōuersum inueniatur:
deniq. unde hæc adipisci possem. Cuperem e-
nim huius nouæ quoq. linguæ (in qua breue
quid iam degustavi) aliquantam notitiā (li-
bros duntaxat eo lingua genere editos intelli-
gendi causa) cum veteri & germana lingua
Græcæ coniungere: cum mihi non videatur de-
cere: cum, qui prisca aliquatenus intelligat:
eorū, quæ ante pedes sunt, ferè prorsus igno-
rū & rudē esse. Idcirco, ut præter Latinā lin-
guam, Italicam quoq. & Gallicam, quæ ex Lati-
na defluerunt intelligentiā aliquā habere,
ante annos cōplures operā dedi. Haud equi-
dē tibi, mi Domine, ipsi, illis reb. molestus esse
velim: sed Gerlachio nostro, consiliū aliquod,
aut mediocre auxiliū, ad me illarum com-
potem

Causa hu-
ius scriptio-
nis.
1. Mea
φιλιπ-
πία.

2. Tua
χρηστότης.

Ex te duo
scire cupio

1. Vrbes
Græcas.

1. De hol-
dierna lin-
gua Græcæ

χρη-

Ε.Υ.Δ. της Κ.Ε.Π.
IQANNINA 2008

χρηστότης σου μεταδίδου. Ταῦτα μὲν ἔμ, ἐν τῷ παρόντι γράφειν ἔδοξεν: ἀ μετ' ὀππεικείας...

potē faciendum, ab humilitate tua preflari. Hac sunt, quæ mihi in presentia scribere placuit: quæ bona mente, obsecro, prestantissime Domine; ut virtus & hospitalis, accipias.

Rescribas.

ΤΩ ΣΟΦΟΤΑΤΩ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩΤΑΤΩ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ ΤΗΣ ΤΥΒΙΓΓΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΤΙΝΩ ΤΩ ΚΡΗΣΙΩ: ΤΩΝ Θ' ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΑΞΙΩ ΠΡΟΕΣΩΠΙ, ΕΝ ΧΕΙΡΩ ΦΙΛΩΝ ΦΙΛΑΤΕΤΩ, ΔΟΘΕΙΝ.

Martinus Crusius. DOCTO VIRO, IN ACADEMIA TYBINGENSI Præceptori, Martino Crusio: Græcorum & Latinorum Studiorum Professori amico in Christo, charissimo.

S. in Domino.

Τὴν πλήρη σοφίας καὶ ἀγάπης εὐκλεινῆς κομισάμεν ὀπίσω σου, ἡδυνήκαυώς: τῆτο μὲν, συνίεις καὶ τεθαύμακώς σου ἡμεγαλόνοσιαν: ἔτο ἢ, καὶ ἡ πολλὴ καλοκαγαθίαν, καὶ σαυτ' ὡς με σργῆν, καὶ Δινοίκην Διθεσιμ: ὅτι με ἔδ' ἐπίε ἑωρακώς (πολλὰ γὰρ μέλαζ ἄμφοῖν ἔρεά τε σκίοει), θάλασα τε ἡχίεσα, καθ' ὃ μηροῦ καὶ ἡγάπησας, ἐ Φιλικῶν γραμμάτων ἡξίωσας: ἐς Φιλίαν με πέρρωθεν προκαλέμενος. τὸ ἢ, καὶ καθολικῆ φωνῆ λέγειν σε προσηέσασαι: ὡς ἀντὶ πολλῶν χρημάτων ἔλοισιν. εἴ τινες τ' ὡδ' ἐλληνικῆ γένεας; γνώριμοι δὲ ὀπίσωλῆς γένοιντό σοι: καὶ, γερμανὸν ὄντα τὸ γένος, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ παιδείαν, μὴ ὅτι γε με μαθηκότα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἡδ' ἔτη, ἔργου ἔχειν, σὺ ἐρῶ ἐντέλει τῶν αὐτῶν παρ' αἰοῖς τ' νέων (ὡς αὐτὸς μετρεφρονῶν πει σαυτ' ἡ γράφεις) ἀλλὰ κρηνηδὸν ἐγχεειν: καθὰ δ' ἡ πρὸ σῆς τιμιότητος γράμμασι; λίαν τωόντι ἀπικίζονται ἔδειξε) τῆτο παρεκίνησέ με, μικρὰ δ' εἰν τῶ χεῖρε κροτήσασαι, ὑφ' ἡδ' ἀνῆς σκιρτῶν. Τῶ τοι, σέ τε καὶ σὺ πει σε μακίαιζω. Σὲ μὲν, ὡς τὸν κολοφῶνα τῆς ἀρσῆς φθάσασαι: καὶ Διθεσιμ, ἀξίως τῆς ἐν τυβίγγῃ ἑλληνικῆς τε καὶ λατινικῆς παιδείας περιτέμνομ. σὺ ἢ πει σέ, ἀτὲ νέε τυχόντας Διμοσθένεας, καὶ νέε κικέρωνος. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀνταντίρρηται.

Epistolâ tuâ, eruditionis & charitatis sincera plena, mihi reddita, sane quâ delectatus sum: quod partim admirarer ingenium tuum: partim bonitatem, & erga me benivolentiam, egregiam. Nã, quãuis me nunquã videris (inter sunt enim multi fyluosi montes, resonantes & Maris undæ, ut Homerus loquitur) tamen & diligis, & amicis literis me ad amicitiam è loquinquo prouocas. Quòd verò generali voce peramanter dicis: te magna pecunia antelaturum: si qui Græcanici hęc generis, per Epistolâ tibi noti fierent: quodq, cum Germanus natione sis; Græcam linguam & disciplinas nõ modo didicisti: sed etiam multosiam annos studiosè, non dicã in istis Studiis istis adolescentibus (quo verbo modeste de te loqueris) sed canalibus potius infundis (sicut ex Atticismo literarum tuarũ apparet) hoc propemodũ fecit, ut manibus cõplossis letitia exultarẽ. Itaq, teq, tuosq, beatos prædico. Te quidem, quod virtutem affecutus es: ideoq, dignus utriusq, linguæ & institutionis preses Tybingæ es. Tuos verò, quòd nouum quendam habent Demosthenem, & Ciceronem. Sed hæc hæctenus.

Benigna ad Epist. meâ Responsio. Iiad. I.

Οὐκ ἀγνοεῖμ δ' ἐ σὺ τὴν λογιότητα βίαι λοκαί: ὡς ὁ πάναγιώτατος ἡμῶν πατριάρχης; ἰλαρῶ προσήκατο τῷ προσώπῳ, ἄς πεπόμεφατον δύο ὀπίσωλας, σὺν τῷ βιβλαρίῳ, ὃ πὸ πολλὰ ἐξίόμ ἐστῖ. Ἀντίπεσελεῖ δ' ἐ πρῶτως ἀπικρί-

Nolo autem latere tuam humanitatem: sanctissimum nostrum Patriarcham hilari accepisse vultu, quas duas misistis Epistolas cum libello qui magnificandus est. Responsum is omnino dabit magnifico D. Jacobo; vero Theologiae Doctori & Præposito, Academiae N a miaq.

Patriarcha nostra accepit.

πόλεμον, πρὸς τὴν μεγαλοπρεπῆ ἰακωβόν, τὸν ὄντως τῆς θεολογίας διδάσκαλον, καὶ πρῶτον, καὶ τῆς παρ' ὑμῖν ἀκαδημίας καγκελλάρου (ὃν καὶ αὐτὸς ἀσπάζομαι: ὡς εἰκός) καὶ πρὸς τὴν σὴν τιμιότητα: εἰ καὶ ἐράδιον. Εγώ γε ἵστε ὠκνησά, ἔτε μὲν ὠκνήσω ποτὶ ἐξυπηρετήσῃ ἀμφοῖν καὶ, ἢ δυνάμεως ἔχω, χαρίζεσθε: καὶ ὁ δὲ σὴν με, ὅπλα ἀρσάμενον, ἐν ταύτῃ τῇ γῆρα λέει μὲν ἡλικία, συμμαχῆσαι τῇ ἀληθείᾳ τῇ, καὶ ὑμῖν, τὸν ἰσχυρὸν λόγον, ὃν μοι ἀπέσειλας, θαυμασίως μετίνεχθῆναι, ἐδέξασθε. Καὶ ἀναγνῶν, ἔχ' ἡττοῦ ἐκέρυξά σε πλὴν πρὸ λόγου ἐν ἐκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ ἰκανότησαι: ἢ ὁ λόγος αὐτὸς, πλὴν τῆς θανάσης ἐγκωμιάζει ἀρετῶν καὶ ὑπεροχῶν: ἵνα δὲ σαφηνίσω σοι, διὰ τὴν αἰτίαν περὶ ἧς καὶ ὁ δὲ σὴν με, ὅπλα ἀρσάμενον, συμμαχῆσαι ὑμῖν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἴσθι, ὡς πολλοὶ τ' ὠδὲ φεράωμ, ἢ τοὶ τ' ὑποτασσόμενοι τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πρεσβυτέρας ῥώμης, οἱ σφᾶς αὐτῶν παπίσας καλῶσι: μαθόντες, αὐτοῦ ἀπεπέλθαι τὸ ρῆθον ὑμεδ' ἀπὸν βιαβλάριον, τὸ πρὸς τὴν θρησκίαν ὑμῶν: φεῦ, ὅπως ἐφράξαν, ἐναντιώμενοι ὑμῖν: Εγώ γε ἵστε τῆτοις ἀτέτοις, διὰ ἃς ἔχουσι καταχρησάσαι, καὶ κτηνοτομίας ἀτέπης: καθ' ὧν, ὑμῖν μέρ' ἐν πολλοῖς συμφωνῶμεν: ἐκείνοις δὲ, καὶ λίαν, διαφερόμεθα. Εἰς δὲ δεόμεθα ἢ βοήθειαν, τ' ἐν χρημασι: διατ' μεσιθείας ἔτε μεγαλοπρεπῆς καγκελλάρου, καὶ τῆς σῆς λογιότητος, ὡς καὶ τ' αὐτοῦ παρ' ὅχου χερὸς τ' ἀναμνήτων. Καὶ ἂν γὰρ τὴν δημοσθένειον, δὲ χρημάτων: καὶ αὐτὸ τῆτων, ἔδ' ἐν ἐσι γενέσθ' τ' δ' ἐόντων. Καὶ ταῦτα, διατ' τὰς πολλὰς ἡμῶν χρείας, καὶ τέλη: ἃ κατ' ἔτος δότω πινύομεν τοῖς ἐν ταῦτα κρατῆσι. Τὸ ἔπεσοθυμότερον δὲ διακαέστερον ὀρήσωμεν ὑμῖν, ἐκ τ' μὴ τυπωμένων βιβλίων ἑλληνικῶν, καὶ ἄλλων ζητημάτων ἱστορικῶν. καὶ ἢ ἀπὸ τῆς ἀφ' ἑσῶν αὐτὰ, καὶ ἀποστέλλωμεν τὰ ἀντίγραφα: ἢ ἐπεὶ πρῶτον τὰ δώσωμεν, εἰς κερὸν τυπωθῆσόμενα ὄφελος. Καὶ κατὰ πλὴν νεαν' ἢ γλώσσῃαν, ἐἰδ' ἰωπικῆν, μὴ τι γε πλὴν ἑλληνικῆν καὶ παλαιὰ, ὡς γράφεις, βοήθησομεν. Εὐκέρως ἔρρωσο, φίλων ἄρκετε ἐσφώτατε. δότω κωνσταντῖνα πόλεως, μηνὸς νοεμβ. ἢ τοὶ ἀθήνησι δ' ἰώνος, ἰε. ἔτε δότω τ' ἐν σάρκε οἰκονομίας αφοε: κατὰ πάντα τῆς σῆς λογιότητος ἰωάννης ὁ ζυγμαλάς, ἐρῆτωρ πατριάρχικος.

Ι. ΤΩ ΣΟΦΩΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΩΣ ΠΡΟΙ
 σκεμνῶν τ' ἑλληνίδος ἐλαπινίδος παιδείας
 ἐν τῇ τυβίγγια ἀκαδημίᾳ κυρλεμαρτίου
 νω τῶ κρησίω, ἐν κυρλεφιλτάτω.
 πὰ τῆς σῆς ἀγχινοίας χάμμαλα δ' ἐξάμενος: ἑλλωγιμῶ.
 πᾶτε καὶ σοφώτατε κυρλεμαρτίνε κρησίε γερμανέ, κατ' ἀμφωτὰ γλώττα δ' ἰδ' ἀσκαλε φωσῆρ ἐν
 τυβίγγω

miā, vestra Cancellario (quē & ego saluere in hoc reuerenter) & tua humanitati, licet tardius. Ego verò, nec cessari habetenus, nec cessabo unquam, in seruire vestrum utriusque, & pro viribus gratificari: etiamsi necesse fuerit me arma capere hac mea etate in defensione nē veritatis vestriq. Funerē orationē, mihi à te missam, eleganter cōscriptā, accepi. Quā lecta, non predicavi minus tuam utriusque lingua scientiā: quā oratio ipsa, virtutes & praestantiā celebrat illius defuncta. ut autem tibi causam indicē, cur antea dixerim: Etiamsi necesse fuerit, me arma capere pro defensione vestri, & veritatis: scias multos è Fratribus, seu monachis, qui hic degūt, hoc est, q. Ecclesia ueteris Romae subiecti sunt, & se Papiſtas nominant: cum rescuissent, istinc missum esse libellum, continentē capita Religionis vestrae: mirificè infremuisse contra vos. Ego autē eis restiti, obyciē: vos dissentire ab ipsis propter ipsorum in Religione abusus, & nouas opiniones absurdas: de quibus nos in multis vobiscum sentimus: ab illis verò valde dissentimus. De hoc satis.

Promissio Rhetoris.

φράσει. Freri frati.

Petitio sub sidij.

Gratias pmissio.

Indigentes autem nos subsidio pecuniario, tale aliquod petimus: magnifico D. cancellario, & tua humanitate, intercedentibus: à munifica manu eorum, qui potentia istic valent. Nam, ut Demosthenes ait, opus est pecunijs: nec absq. his quicquam confici potest. Petimus autem propter magnas necessitates nostras, & tributa: quae quotannis pendimus his, qui apud nos dominantur. Tunc ardentiore studio inquiremus vobis libros Gracos, nondū expressos, cum alios tum Historicos. Eos aut describemus, & exempla mittemus aut ipsa Archetypa dabimus, ut in publicum excudantur usum. Sed et in comparanda notitia hodierna vulgarisq. lingua Graeca, nedum in vetere Graeca, ut scribis, auxilio erimus. Vale in Domino, amicorū optime & doctissime. Constantinopoli, die XV. Nouembriis anno Salutis CIO IO LXXV.

Tuae humanitatis torus, Ioannes Zygomalas Rhetor Patriarchicus.
 DOCTO VIRO, FIDELI GRAECAE
 literaturae in Academia Tybingensi
 Professori, Martino Crusio, in Domino charissimo.

Cū literas tuas accepi: doctissime Martine Crusi Germane, utriusq. linguae Doctor, studio forū istic Graecae et latinae eruditōis pceptor clarif-

Epistolam meam accepit.

τυβίγγη δίφρα πρύσιε τοῖς αὐτόθι νέοις φιλι-
 λησι, καὶ τὰ ἑλλήνων καὶ λατίνων μετῶσι, καὶ δι-
 δασκομένοις σοι: ἐθαύμαστέ σ' εἰ, καὶ τόσῳ τ' τῆς
 φρεσὶως χαρῆ κήρα: παρὰ αἰῶν ὄντα, καὶ ἀτι-
 κισμῶ γέμῳνα: ὅσῳ ὑπερηγάθημι πῶν προσ-
 φιλήσῃ παρὰ με δίφρα βεσιμ: ὅτι ἀγνώτῃ με
 ὄντα, καὶ πόρρω παρὰ βραχόμοσιον, ἐκάλῃσω: καὶ
 πῶν ἐμῆν' φιλίαν ἡσπῆσῳ. πόλεις τε δόπορθη-
 τας, εἰ εἰσέτι ἴσαν, καὶ λεξικόμ νέας κρινῆς ἀ-
 πλῆς φωνῆς γεακῶν ἡμῶν, ἐρωτᾶς: καὶ ἀπόκρι-
 σιμ τῶν ἐνεκα ἀξιοῖς, ὡς ἀνὴρ σοφός: ἐργῶν
 γὰρ τοῖς τε παρὰ αἰῶν, καὶ τ' μικρῶν καὶ ἀφρανεῖν.
 ἀλλὰ καὶ τοιαῦτα ζῴειν, καὶ ὄση μερῶν διερωτᾶν:
 εἰ καὶ πῶν γνῶσιν εἴχει ὑπερβάλλουσα. διὰ τῶν ὄν-
 των μοι πολλῶν καὶ μεγάλων, ἐξ ὧν ἐπεισι τῆν
 σῆν θαυμάζειν ἀρετῶν: ἐν τῶν μάλιστα σε
 θαυμάζω, ὅτι καινῶν προσημάτων ἱεράς, ὡς ἐπὶ
 δεῖς ἀλλοῦ, ὡς ἐπὶ τοῖς πάλαι τ' ἀθηναίων σο-
 φοῖς, ἐφάμιλλον ἀν' ἐπιμοίσε: μετ' πάσης τ'
 προσηκῆσης οἰκειότητος, εἰς ἐδ' ἐμ' ἕτερον δὲ καὶ
 ἔχοντα: ἢ λέγειν τὴν σοφίαν, καὶ ἀκρίβειαν κρινότερον.
 Ενθύντοι καὶ ὁ αἰδεσιμώτατος κύριος Γερλά-
 χιος, ἐντυγχάων μοι: καὶ πολλάς σε καθομῶ
 λόγων ἐσαεῖ τὰς χάριτας: τοῖς τὸν τε μοι σε
 ὑπερβάλλου λόγους: οἷος εἰ πῶν ἀρετῶν ἐργῶν
 καὶ πῶν σοφίαν: ἀνέπεισε με, διαφημίζειν σε,
 καὶ θαυμάσιον τοῖς ἐνταῦθα λόγοις ἀνάκρηψι-
 ται: εἰ καὶ τ' ἡμετέρων καὶ δέη. μενεῖν γὰρ καὶ πολλοῖς
 μεν ἄλλοις τὰ σα διηγησαμένην: τὰ τε σοφά
 καὶ γράμματα ἐδειξῆς: καὶ ἡκιστα τ' ἐπὶ, παρὰ τ'
 ἐμὸν δεσπότην, τὸ ἀγιώτατον πατριάρχην
 κωνσταντινῆ πόλεως (ἐξ ὑπὸς τ' αὐτῶν, τῆν γε-
 φέση δόπορθησει, καὶ πέμφθησμένη; χάριν τ'
 κεφαλαίων, τ' πέμφθηστων ὑμῶν) τῆν σῆν
 καλοκαγαθίαν καὶ σοφίαν διεθραύσαι: ἐναυ-
 λου ἔχων ψυχῆ τὰς σὰς ἀρετὰς: αἷς θεοῖ σοι (εἰ
 πῆν) ἐδωρήσεντο. Αγαθῶν γὰρ τὰ ἀγαθὰ παρῆ
 χασι: ἐπαινοῖσι αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν δημοσθένε-
 ου χρυσῶν ἐφῆσαν: ὅμ ἀρετῆς ἐνεκα, ἐδ' ἐνοῖ-
 ας, ἀνέθηκαν ἀθηναῖοι. ἀλλὰ παρὰ μεν τῶν ἄ-
 λισ: καὶ γὰρ Ἰπσιολῆς, τοῖς ἔργων ἀπιδεῖς ἐγκωμίων:
 μικρῶν τε λόγων, τὰ μεγάλα ἐκφράζειν: καὶ
 πῶν σῆν ἀρετῶν ἐφῆσαν.

Μὴ ἀγνοεῖτω εἰς σ' ἡ φιλία (καὶ καὶ αὐτὸς ἀ-
 σπαζόμενος, θεμελίον κατατίθημι: ὅ ὅ πᾶς
 αἰῶν σοκ ἐξ ἀλείψειν) ὅτι, ὁ ἡρώτησας μεν
 παρὰ τῶν Ἰπσιόμων δόπορθητων, καὶ ἐπὶ διάμε-
 νοσῶν, πόλεων: γεάψας ἐκθεσιμ τῶν μητροπό-
 λιτῶν (χαρίζόμενος σοι) ἀλλὰ τὴν πινὰ μερι-
 κῶς, ἀήκασα ὑπερὶ τῶν μακάρονα τὰ πατρι-
 ἀρχα ἀλεξανδρείας, ἐντυχόντος ἐνταῦθα πέ-
 ρισι: τῶ λογίῳ κυρίῳ Γερλαχίῳ δέδωκα, πέμφσαι σοι: δηλαδὴ ἐν αὐτῇ καὶ τὰ τ' Ἰπσιό-
 μων πόλεων: γεάμμασιν ἡμέτεροις πῶν ἐκθεσιμ σχεδιασῆσαι, ὡς ἔτυχε: Πενία γὰρ συνεικῆ-

clarissime: non iam genus dicendi, Atticæ ele-
 gantia plenum, sum miratus: quàm tuum a-
 mantem mei animum admiratus: quòd me,
 quamvis ignotum, longeq; absentem; appella-
 sti: me amq; amicitia appetuisti. Quòd ite de
 urbibus Græcis quæris, num adhuc exientes
 de Lexico vulgaris lingua Græcæ: quòdq; de
 his rebus responsū à me petis, ut uir diligens.
 Officiū. n. huius est, ne parua quidē cōtēn: res
 sed et in his inuestigandis operā ponere: quā-
 uis antea cognitione p̄stet. In qualicet multa
 habeā, et magna, quæ in te admirer uirtutis
 ergo: in hoc magis te admirot, quòd rerū etiā
 hodiernarū notitiā appetis, ut haud sciā, an
 nemo alius. Ergo cū ueterū Atheniensū sapi-
 entib. te conferre nō dubitō: q; quo cōuenit
 modo; oē tēpus cōsumas nō in abire: q; ut aliā
 quid doctū promas: et audias, quòd ante nō
 audiueris. Hinc factum est, ut venerabilis
 D. Gerlachius, multa de tuis laudibus cōme-
 morans, uirtutem et doctrinā tuam ita mi-
 hi descripserit: ut ego te apud nostros Doctos
 predicauerim: quanquā nostrarum cōmen-
 datione non egos. Sed tamen, cū alijs mul-
 tis de te narraui: tuasque doctas literas mō
 strauī: tum non minimè Domino meo, S. Cō-
 stantinopoleos Patriarchæ (cui in Respon-
 sione ad capita Religionis, quæ misisti; scribenda
 et mittenda inseruis) probitatem eruditio-
 nemq; tuam explicauī, quas animo meo im-
 pressas habeo, à Deo tibi datas: sicut bonis da-
 re bona solet: eosq; nobiliore corona ornare:
 quam illa Demosthenis fuit: quam uirtutis
 beneuolentiæq; gratia donarunt Athenien-
 ses. Sed de his satis: cū Epistole non conue-
 niant tales laudationes: quæ breui sermonē
 exponi non possunt.

Sciat igitur amicitia tua (quā etiam ego
 amplector: et quidem eo fundamento, quod
 nulla temporis diuturnitate aboleatur) pri-
 mū de claris urbibus; quod petis, adhuc ex-
 tantibus: me scripsisse de Metropolitibus (ut
 tibi gratificarer) et alijs quibusdam pecu-
 liariter, quæ ex beatissimo Alexandria Pa-
 triarcha, cū superiore anno hic fuisset, au-
 diuerim: eaq; Domino Gerlachio, tibi mit-
 tenda, dedisse: in quibus etiam res insignio-
 rum urbium continentur: quam exposi-
 tionem perfecī uiciniq; In paupertate e-

Patriarchæ
cōmedauit

De claris
Græciæ
urbibus:

μεν, κωλύσῃ ἐν πολλοῖς τὰ καλὰ: ἥς ἔδ' αὐμῆ
 ἔδ' ἐν πέφυκε, κατὰ τὸ κωμικόν, ζῶσι ἐξωλέ-
 σερον: ἥτις ἐμποδῶν γίνεται, καὶ τῶ σὺγγρά-
 φειν, ὡς δ' εἶ, παρενοχλεῖ: τίμω τε βροδ' υἱῆτα τ'
 δοτακρίσεωμ κατεργάσαστο: καταγυνομνῶν,
 ἡμῶν ἀκόντων, αἰάγκη, καὶ βία τ' δεσποίνης,
 πρὸς τὰς τῆς ζωῆς ἀφορμάς: σπασθῶν, ἐν ὅς
 νεῖρω μόλις ὁρώντων. Οὐδὲν ἔδ' ἐν θαυμασόν: εἰ
 καὶ τὰ παρόντα ἡμῶν γράμμασι, ὅσης τ' ἀμα-
 θίας ἀπὸ ζῆ. Μόνη ἢ ἢ τὰ πάντα νικῶσι Φιλία,
 καὶ ἐπιφλοῦσα, εἰπέμ, ἢ ἀγκαστὴν ἀγάπη καὶ πό-
 θω δ' ἀκακίῃ, γράψαι πρὸς ὑμᾶς: ἔδ' ἢ δ' ἢ
 ἀθηναίους τῆ σοφία, τῆ σπασθῶν, τὰς ἀκαδημί-
 αις: ὡς ἀκίωμ, πρὸς ἰδ' εἰμῶν Διφ' ἐξ ἀμείνας
 τίμω παλαιὰ ποτε τῶν ἑλλήνων δεδαιμονίαν.

Αἰ γὰρ ἀθηναίους, ὡς πολλὰ κίς ἰδ' οὐμ (Ναυπλοιο-
 ος γὰρ εἰμι, Πελοποννήσιον, ἢ ἀληθίον ἀθη-
 νῶν κείτω) αὐτὰς τὸ δ' ἡλθον, ἀκέρως Φιλο-
 πραγμονήσας πάντα: τόμ τε ἀριου πάγου,
 τὰς ποτὶ ἀκαδημίας, τὰ Δελφοί, τὸ πᾶν
 θεοιοικοδομήμ, νικῶσιμ πᾶσας οἰκοδομίας:
 γλυπτικῶς ἐκτὸς Διφ' πάσης τῆς οἰκοδομῆς ἔ-
 χουσαν τὰς ἰσορίας ἑλλήνων: καὶ ταῦτα, τὰς θείας,
 καὶ μὲν τ' ἄλλωμ, ἐπᾶνω τ' μεγάλης πύλης, ἰπ-
 πος δύο φρουασομνῆς ἀδρομέαν εἰς σάρ-
 κα, τὸ δοκίμ ἐμψύχης οὐς, λέγε), ὅτι ἐλά-
 ξεθε πραξιτέλης: καὶ ἔστιν ἰδ' εἰμ δ' ἰκνυμένη
 καὶ λίθωμ, τίμω δ' εἰμ: θεάσασθαι τε καὶ ἄλλα
 θαύματα ἀξία. Οὐ λέγω τ' βενόμ, τὸμ κατασ-
 πικρὸν βοτάνωμ πῆσαι (εἰπέμ ἰατρίας ἀπά-
 σης πρόξενον ἐμπεῖχοντα: ὄν, κηπὸμ ἀδ' ὄνι-
 δος ὄνομάζω: ἢ ἀέρων ὄπνοιαν, ἢ ὑδάτων πῆ-
 τρην, ἢ ἀγαθῶν ἄλλων. ἔξ ὧμ συμβαίνει, ἔδ' ἢ
 νιῶ ἀθηναίους, ἢ δ' ἢ Ἐαρβαρωθέντας, φύσει
 μνήμονας καὶ ἀφώνους εἶναι: μέλεσι Διφ' ὀ-
 ροῖς θέλγειν, ὡς σιρηνῶν μέλη, τὰς ἀκίωμ.
 Οὐς εἰγὲ ὄρφωμ (ὡς θῆρας καὶ λίθους ἐλέγετο
 θέλγειν) ἢ μεθυμναῖος τέρπανδρος, ἢ μάρσυας
 (ὡς ἀτήριστ' ἀπὸ λλων) ἢ κωσ, φύσει τίμω τέ-
 χνην νικῶντας ἐξ ἐπὶ ἀγῶν, καὶ τὰς αὐλὰς ἐρρι-
 ψαν αὐτῶν, καὶ καλάμους σιωέτεψαν. Ἀλλὰ τί τ'
 ἀθηνῶν μνησθῆς, μακρολογῶ: δ' ἔρμα λει-
 φθείσας ἔπ' ἀλάμ ποτε ζῶν: Αἰ ἀληθῆς ἀθη-
 ναι, αὐτῶν νιῶ εἰσιμ, ὡς ἀκίωμ. Ὡς καὶ ὁ ἐλλίωμ,
 τὸ τῆς βοιωτίας ὄρος. ο ἀτῆλθου κορυφῆς ἀκρι.
 Εἰσελθὼν ἢ τὰ νᾶτω ἐκείνα πρᾶγμα πικρῶς
 καὶ αἰσθητῶς, τὰ ἐκείν' ὄλεμα: τ' τι παρνασίας
 δ' ἀφνης γὰρ σάμενος: καὶ τὰς μέσας ἐν περὶα
 ζητήσας, ἢ πηγασίαν κρήνην, ἢ τ' ἀδ' ομνῶν
 τί: ὡς ὄρου ἔδ' ἐμ, ἔγνωμ ὁ μάταιος ἐγώ: ὡς
 ταῦτα μὲν ἦν, ὅτι ἦσαν τόποι καὶ Διφ' τριβαῖ σο-
 νικτ nihil reperi: cognoui simplex homo, hac illis temporibus fuisse: cum loca & domicilia

præberent
 nim vivimus: qua in multis virtuti obstat:
 qua nullum animal, ut Comicus ait, execra-
 bilius est: qua & scriptiois officit perfectio-
 ni: & moram responsionibus attulit: cum ne-
 cessitate & vi, quam ventris dominium im-
 ponit, in victu parādo distineamur: studiaq;
 liberalia vix in somnis videamus. Unde nis
 hil mirum: si etiam hæc litera, nescio quā, ru-
 ditatem redoleant. Sola certè amicitia; qua
 omnia vincit, & propè excacat, cogit ardenti
 amore desiderioq; scribere ad vos: qui iā A-
 thenienses estis sapientia, studio, Academijs:
 de quibus cum audiam, eas videre desidero:
 ut quæ veteribus Græcis, in hereditate felici-
 tatis successerint.

Athenæ enim (quas sæpe vidi. Nauplea. n. De vrbe
 Athenarū. Peloponnesi, mihi patria est: quæ prope ab A-
 thenarū urbe abest) sic se habet. Eas ego per-
 transiui: studiosè perquirens omnia: illum A-
 reopagum, veteres illas Academijs, Aristote-
 lis Lyceæ ipsam Pætheum: quod est aedificiū,
 alijs omnibus excellentius: in quo extra cir-
 cumquaq; historia Græcorum sculpta sunt, et
 quidē diuina. Inter alia, supra magnam por-
 tam, duos equos, tanquā frementes in carnē
 humanā, viventiū, similes, est cernere: quos
 Praxiteles fecisse dicitur: ita ut etiā lapides
 pertransire virtus, & ingenium humanum,
 videatur. Sunt & alia ibi visu digna. Non
 dico de colle, qui ex opposito est: in quo omnis
 generis, medicinis servientes, herbe nascuntur:
 quæ ego hortum Adonidis homino: non de cle-
 metia aeris, aut aquis dulcibus, aut bonis alijs.
 Unde fit, ut Athenienses, qui nunc in barba-
 riam degenerarunt, tamē adhuc memoria na-
 leant: & vocis bonitate præstant: ita ut varie-
 tate cantionum oblectent auditores, tanquā
 quedā Sirenes. Quos si Orpheus (qui bestias
 & saxa fertur demulsiſſe) aut Methymneus
 Terpander, aut Marsyas (qui cū Apolline cer-
 tare ausus fuit) audivisset, præstantia natura
 superātes artē: obstupuiſſet, tibijs abiectiſſet,
 calamos confregissent. Sed quid multa de A-
 thenis dico? Superest hodie tantum pellis: ani-
 mal ipsum olim perijt. Vera Athenæ istic nūc
 sunt, ut audimus: quæ admodū & Helicō, Bœo-
 tiæ mons: quem ascendit ego ad verticem usq;. Ingressus verò saltus illos, præta, & loca her-
 bida, ipsemet meo corpore: gustataq; Parnasi
 Lauro: et Musis in Pieria requisitis, aut Cabal-
 lino fonte, aut alia re olim decantata: ut hoc
 præberent

De vrbe
 Athenarū.

De monte
 Helicono.

Φων. ἀπέστησαν ἢ τὰ καλὰ: ὡς δ' ὄρω, πρὸς τὰς σοφὰς γερμανὰς ὑμᾶς μετώκησαν: καὶ νῦν εἰκώτορες ὑμεῖς αὐτῶν: οἱ τὴν σοφίαν μετιόντες, καὶ ἔργον ἔχοντες, καὶ πᾶρργον, ὡς ἡμεῖς: τῆ ἀκόνη θηγόμενοι διαπαντός τῶν λόγων: καὶ ταῖς ὀπίσθημαῖς λαμπρυνόμενοι: καὶ εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλικῶνα ἀόκνωσας, καὶ δοπονητί: καὶ τῶν οἰκάντες ἐπ' ὀτυχίαν, ἡμᾶς ἐξώσαντι τὸ λόγων. Ἐξ ὧν εἰ μὴ καθημέραν ἡμεῖς δεδόμεθα: λείπει τὸ σιγαῦν σοφίαν γὰρ, ἢ μαθήματα, δ' ἄλλοι ὄντες νῦν ἐκ ἔχομεν. Εἶσι.

Περὶ βιλίω ἀπαλῶν τῶν δημῶδ' ἑσ Φωνῆς, ἢ λεξικῶν, ἰσθι. καὶ ἐν τοῖσιν τινὶ πεπνήσθαι, ἔτε τὰ τὰ διαθηκῶν ἐσαφηνίσθη. πάλιν γὰρ (εἰπὼν) οἰκῶμεν ἢν παλάτων ὁ θεὸς ἐκπύει. Ἐὐπὶ ἔτε ὁ μισθὸς ἐστὶν καὶ εἰς τῶν ἐνεκα, ἔθ' ὁ κοπιᾶσων. ἀνδ' ἐπι τὸ αὐτόθι πλοσίων, ἔ βοθηῖν ἡμῖν ἐθελόντων, τοιαῦτα βέλεθαι: πεμψάτω τὸν μισθόν: ἔ ἔργον ποιήσομεν, ἔ δ' ἔτε ἐνός (σιμυπρηγῶντων μοι ἔ ἄλλων παρδᾶσων τ' ἐνταῦθα μισθῶν) τελειώσω, ἔ ἡμῖν πέμψω (μεθ' ὄσης τ' κερθυμίας) κείνω φελη ἐσόμενα. εἰ ἢ ἔ σιτηρέσιον ὄω παρὰ τινος πειβλεπίως κρατῆρος ἐν ὑμῖν, καὶ μόνου ταῦτα ἐκτελερώσω: ἔ παῦν, ὁ πρὸς ἀόση: συμβοθηθῶντός μοι ἔ ἔκυριε με παρδᾶσων, ἰωάννης ζυγμαλά ἔ ῥήτορος: ἔ ἢν ἑλληνικῆν ἔ λατινικῆν παιδείαν εἰδὸτας (ἢ ἢ πενήα με διεκάλυσε παρδᾶσαι. εἰ ἢ βοθησίας ἰχοίμοι: νέως ὦν, ἢ ἢ τριακχλῆτης: ἔ ταῦτῶν παρδᾶσων: γερμανοῖς τῆν χάριν ἀναγράψω: ἔ ἔσαι χάρις χαρίτων: ὡς βοθηθῶσιν ἑλλησι, ἢ ἢ βαρβαρωθείσι, τ' κερικαῖς ἀνωμαλίαις) ἀλλὰ μὲν ἔ ἀπλῆ λεξικῶν, ἔ τ' σαφηνείας παλαιᾶς καὶ νέας διαθηκῆς, καὶ ἄλλων: γνωρίσω ὑμῖν, πέμψω, ἰσοκέρων νεοῦ: ἀκρεβῆ τ' γινομένην, καὶ σαρῆ, καὶ σῶτομον, ὡς δ' ὡα τῶν, διηγάμενου τὴν διαβάσιν. ὁ δ' ἢ συγγραφέθαι ἡμῖν: καὶ ἐν τῷ ἐκδεδόθαι, ἔτ' ἐκδοθήσθαι: ἔ ἀλλ' ἢ τ' ἀξίας τυχομεν τῶν κέπων ἡμῶν ἀμοιβῆς. πρὸς ἢ, καὶ βιβλία παλαιὰ ἔ ὄρθα πρὸς ἐνήσω, τετυπωμένα, καὶ μὴ: ἀξία ἐσθμενα ἔ παρδᾶσων. ὁ δ' ἐφημί σοι, τῶ φιλιᾶτω κυριε με: καὶ ἢ τ' ποιητῶν εἰπεῖν, καὶ παλιν ἀρῆσθαι, καὶ ἀπαρηλῶν, καὶ ἀπελῶτῆρον. ἀνδ' ἐ καὶ ἄκραν διαπῆραν, τίς εἰμι, καὶ τ' τρόπον ποιῶ, μαθήν βυληθείης: ἐρώτησον σῶν εἰδὸτας ἡμᾶς τ' γερμανῶν. τὸν τε πειβλεπίου καὶ σοφώποτου κύριου ἀγγέλου τ' πὸς μπεκ: πρὸς βιμ χρημασίσαυθα ἐνδ' ὄξοπατο καὶ ἐλδ' ἑρωτάσα, πρὸ ἔ ἐνταῦθα κοιμηθῆντ' ἔ μακαρίτου ἀλπέρτα ἀ βίς.

Nam si volueris ex aeternitate scire: qui sim, & quibus morib. interroga Germanos, qui nos voverunt. In primis, spectatissimū & sapientē virū, D. Augerium Busebeccū: qui Legatū gloriose & liberalissime egit: ante beata memoria D. Albertum à Bis, qui hīc diem suū obiit.

præberent viris sapientibus. Nunc recessit inde, quicquid pulchrum est: ad vos sapientes Germanos migravit: nunc incolitis ea vos, qui in sapientia studijs versamini: qui in hac sola incumbitis: nō autem ut nos, necessarijs alijs impediti, obiter attingitis: quos continenter disciplinarum & orationis cos acuit, & scientia splendere faciunt: qui in verum Heliconem ascenditis absq. labore, & temporis mora: huncq. feliciter incolētes, nos inde expulstis, sapiendi & dicendi possessione priuatos. Ex qua nisi quotidie rinulo aliquo rigemur nos: nihil restat, nisi tacere. Sapientia enim, & literarū, nunc sub seruitute sumus expertes. Sed de hoc, satis.

Quod ad libros vulgaris linguæ attinet, aut Lexicū: scito, nihil tale extare: nec Biblia in eam cōuersa esse. Urbem enim habitamus: quam dicere possum à diuino illo Platone cōditam. Nec præmium est tali labori: nec, qui eum suscipere velit. Sed si quis istic diues est nos iuandi cupidus: mittat mercedē, si talia velit: & nos operam nostram impendemus. Vno certē anno (auxilio etiam aliorum hīc Doctorum, si merces eis detur) perficiam & ad vos mittā (studio adhibito summo) ut publici usus fiant. Quod si salariū, aut alimēta, mihi præbeat aliquis istic illustris Princeps: nō tantū hac præstabo: & quicquid aliud iusseritis: adiunāte etiā D. patre meo, Ioāne Zygomala Rhetore, Græcē & latinē docto (me verò à Latino studio paupertas retardauit. Sed si auxiliū compos fieret: cum iuuenis 30. annorū sim: etiā in illo me exercerem. Quod beneficium Germanis acceptū referam: eaq. relatio gratia fuerit pro gratia: quando illi Græcis, iam ad barbariē iniuria temporū redactis, opitulati fuerint) sed ultra vulgare Lexicon, & interpretationē veteris nouiq. testamēti, & alia: mittā quoq. vobis Historicum nouum: qui accurata & perspicua breuitate, quantum fieri potuit, narrat de transitu (Turcarū in Europā) Quod opus à nobis cōcinnatur: et cū nemine adhuc cōmunicatum est, nec cōmunicabitur, nisi iusto laborū precio persolūto. Ad hac, libros veteres & correctos procurabo, typis excusos, & nō excusos, maximi faciendos. Que verò tibi, amicissimo meo, dico: cōstātissime à me præstabitur, absq. ulla fraude & frustratione.

In Germania, nunc Græcia.

2. De vulgaris linguæ Græcæ libris.

Petitio & remissio.

Illustris Germani, D. Thodosis fautores

E. J. A. της K. T. I. IOANNINA 2008

Ἡ ἐρώτησὸν τὸν ἐκλαμπρότατον, καὶ τὰ πάν-
τε καλὸν καὶ σοφώτατον κύριον, κύριόν μὲν
κάρλομ ρίμ, τὸν ἤδη πρῆσθούσαντι. Ἡ τὸν τῆ-
τα ντοτόρορ ἔιατρὸν, ἀρονόλδου μάνλιου γαν
δαϊου. Ἡ κύριον μιχαήλου πνα ε ροναβίκιου:
ἢ ἄλλοις τ' ἐλθόντων ἐνταῦθα, καὶ ὁμιλησάντων
ἡμῖν: δόντας διὰπειραν, ἔλαβόντας, ἡμῶν.
Οὓς δ' ἤ, ὡς κυρίας σεβασμιωτάτας: ἀσπάζο-
μαι. Οἷς δ' ἔ παλὰ εἰβλία παρεξέχνησά, καὶ
κέρματα πωλαιῶν: καὶ τῶν ἄλλο χρεῶδες, ὅ
ἤτησαν. Εἰ δ' ἔξῃ καὶ ὁ μακάριος Γαλιέλμος, ἐν-
ταῦθα λοιμῶν τελευτήσας, ὡν ντοτόρος, ἔπει-
Φανες ἀτα πρῆσθούσας πῆε κυρίας Αἰγγυγερίας: ἐ-
κείνος ἐκείνος ἐμαρτύρησεν αὐτῆμας, ἀνὴρ γὰρ ἡμῖ
τ' ἀφῶν, τ' θεῶν: Φιλῆλην, ἀρετ' ἀπαισῶν τα-
μιεῖον: ὃν χάριτες ἐστὶν φαν, θεός ἢ προσήκατο:
ἔ τὸ μνήμα, πέραν γαλάτας κείμενον, δακρύ-
ων πρῆξενον λογίσις γίνε. Εἰς ἡς, ὡς οἰμα, καὶ
τῆ δ' ἄτερς ἀπόκρισιν.

Εἰ ἢ θραυμάζεις, πῶς μετ' ἐνιαυτ' ἤδη αἰ τε
πρῆσθούσαν: πρῶτον μεν σύγγνωθι ὅτι, ὡς εἶ-
πον, ἄλλοις προσέχομεν, ἐξ ὧν τὸ ζῶν πρῆξο-
μεθα. Εἴτε, καὶ εἰς δ' ὑοκαίδεκα πμῶν τὸ ἤδη
μακρήγορσιν, μηνιαίαν ἔλαβες ἀπόκρισιν, νό-
μιζε, αὐτῆ γελσιῶν, ὡς σπυδαῖον, κελθίη (Φι-
λία, τῆ τὰ πρῆσθούσαν ἔ νικώση, ὡς εἶρη)
ἢ καὶ ἔ τως ἀρεθῆμεν λακωνίζοντες, οἱ αὐτῆ
χρυσῶν χάλκεια: αὐτῆ ἢ ἐκατεμβοῖῶν ἐννεά-
βοια (ὡς ὁ σὸς ἐφη ποιητής) πῶμποντες. Εἰ ἔμ
ἢ ἀξυώσις σε ποιήσας: πινὰ τ' διυαμένων προ-
βέλμνον ἐκτίλαι τὴν πηνίαν ἡμῶν: ἡμεῖς ἔτοι-
μοι, τὸ δακοτῆδε πρῆσθούσαν, ἔργοις ἐγρηγορότες
καὶ προσέχοντες ἀθῆως ταχέως φανείμεν.

Γίνωσκε ἢ κατὰ ἀκρίβειαν, ὡν ἐνεκα ἡξιώ-
σαί τε ὅτι ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης, ἐκτοτε σπυ-
δαίσει ἔ μελετᾷ, ὅτι ἀδείας τύχη (ἔχει γὰρ
πρῆσθούσαν πολλὰ) τὴν βιβλίον ὑμῶν, τὸ
πεμφθῆν: τὸ τὰ κεφάλαια πρῆσθούσαν τῆς πρῆ-
σεως, καὶ ἄς λέγετε καταχρήσεις. Ὅτι ἢ ἡβῆ-
λέσο: μετεκαλεῖτό με, τ' ἐμὸν κύριον πρῆσθούσαν,
καὶ πινὰ σοφὸν χῆσιν, ὄντα παρ' ἡμῖν: καὶ πινὰς
ἐγκρίτας τῆς σιωδ' ἐφάπαξ, καὶ συμβαλῶ-
όμενος τὰ δ' ὄξαντα αὐτῶν: ἀπόκρισις ἐν ἐκά-
τω κεφαλαίῳ σιωδ' ἀφῆτο παρ' ἐμῶν: καὶ σὺν
θεῶν, πρῆσθούσαν ἢ πῶσα πρῆσθούσαν: τῶν
συμφωνῶντων, καὶ μὴ, σαφηνισθέντων, ὡς δ' εἶ.
ἢ δ' ἔ ἐλάσειται ποτὲ, ἐν χερσὶ σε, τῆ Φιλῆ-
τα: καὶ τῆ ἐνδοξοτάτη κυρίας ἰακώβ, τῆ πρῆ-
Φανῆς πρῆσθούσαν, διδασκάλῃ τε, τῆ καὶ χρη-
σιμωτάτη καυκελλαρή. Οὐ καὶ ἀσπάζομαι,
καὶ προσευχόμενος, ὡς ἢ δ' ἰσα: ὡ δ' ἔξορ, εἰ βῆ-
λει, καὶ τὰ παρόντα γράμματα.

*Aut illustrissimum, optimum, & sapientissi-
mum, Carolum Rhimum, D. meum colē-
dū, legatione antea functum. Aut Doctore
eius medicum, Arnoldum Manlium Ganda-
num. Aut D. Michaelem Stronobicium: aut
alios, qui huc venerūt, & nobis familiariter
usi fuerunt: qui in experientiam nostri, &
nos in illorum, venerūt. Quos ego omnes, ut
Dominos meos colendissimos, saluere opto:
quibus it em multos libros comparavi, & mo-
netas antiquas: & quacūq; alia, ad usus suos
petierūt. Quod si adhuc viueret beatus ille
Gulielmus, qui hic peste obiit, medic. Doctore
illustrissimi D. Augerij: ille vero, ille, de
nobis testaretur. vir enim fuit pius, diuinus,
Graci nominis studiosus; omni virtute cul-
tissimus, à Gratijs conoratus, Deo acceptus
qui eum ex hac vita euocauit: cuius monu-
mentū, trans sinum apud Galatam situm, la-
crymas Doctis cict. Habes, opinor, etiam ad
alteram quæstionem responsum.*

*Iam, si miraris, cur post anni demū spatiū
respondēamus: primum, ueniam da: quia, ut
posui, in viduis cōparatione occupati sumus.
Deinde, prolixitatē huius Epistolæ si in XII.
partes diuiseris: te singulis mēnsibus accepis-
se responsum singe. Si tamen iocus (pro amici-
tia natura, quæ omnia, ut dixi, audet & co-
git) pro re seria accipiat: etā sic reperies
tur breues, et Laconici: qui pro aureis area,
pro preciosis uilia (ut est apud tuū Poetam)
mittamus. Si ergo efficere queas: ut aliquis
istuc opulentus, radicibus euellat paupertatē
nostram: studia nostra uobis deinceps citra
moram celeriter erunt parata & prompta.*

*Certiorē autē te facio de eo, quod rogatis:
sanctissimum Patriarchā, iā ab illo tempore
meditari & parare, quādo otium nanciscitur
(multis. n negotijs occupatur) responsum ad
libellū uestrū: continētē capita religionis, et
abusus, de quib. dicitis. Interdū, quando uo-
luit, me ad se uocauit & patrē meū. Doctum
iē chiū quēndā nobiscū degentē & quosdā ē
Synodo delectos: Re itaq; disceptata, promi ei
uisum fuit: Responsum ad unūquodq; caput
conscriptū est à me: Deiq; auxilio ad finē per-
ductū totū opus: ijs, in quib. cōsentimus, aut
dissentimus, probè declaratis. Quod ueniet
aliquādo, in tuas amiciissimi manus: et claris-
simi D. Iacobi, illustris Præpositi et Doctore,
Cancellarij dignis. Eum & saluto ego, & ap-
pello quā suauissimē: cui monstra, si uideatur,
etiam hasce literas.*

Excusatio
tardioris
Responso-
nis.

Responū
ad Augusti
confels.

ιδι

ἴσθι δὲ μὲν τῶν ἄλλων καὶ τῶν ὅτι ἐγὼ, ὁ τῆς
 Φιλίας διάπυρος ἐραστής, ἀόκνως, καὶ μετ' ὀ-
 σης ἀπαθείας γνώμης, μετακαλέμενος παρ
 ἐσὶ πατριάρχῃ, ὑπεργρησάμενος ἐκοπίασα.
 οὐδέ τι σπασάσας δ' ἄτερν καὶ τρίτον ἤδη: εἰς Φῶς ἐ-
 ξέλκω τὴν τῶν ζητημάτων ὑμῶν ἀπόκρισιν: γε-
 νησομένην τὸ μήκος ὑπερβύβλαριον ὑμῶν.
 Τῶν ἵ ἐποίησα δ' οὖν ἔνεκα: τῆ τε τῶν δεσποτῶν
 με ἀπερίεμνον ἔχων κελύσει τῶν ἵ μα-
 κάριου ἐμαυτὸν κρίνας, τοῖς τοῖς μακαρίοις καὶ
 σεφοῖς ζητήμασιν ὑπερηστήσας: ἄλλως τε, καὶ
 ὅτι ἀκέρως, σοφωτάτης εἶναι ὑμῶν: ὡς ἡ σοφία,
 αἱ ἴπτισημαί, αἱ τέχναι, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς ἄλλος
 ἥλιος, τὸ πείγειο δ' ἀδ' ἀχί. Οὐ μόνον δ' ἐν
 τῶν, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ὑπερ πολλὰς
 ἔσομαι περὶ θυμότερος Διόσκονος: εἰ γε ἡ πονία
 ἡμῶν εἰς βάρβαρον ἐμβάλλοιτο. Ὁ πάντως ποι-
 ἡσεν ἡ τῶν φιλότατων ὑμῶν μεσιτεία καὶ ἀ-
 ξιώσις πρὸς ἑσὺ κρατῶντας: δ' ἀκνυόντων αὐ-
 τοῖς, εἰ δ' ὄξη, καὶ τὰ γράμματ' ἡμῶν: καὶ μάλ-
 λον, τὸ πρὸς ἑσὺ νέας, ὁ πρὸς ἡμετέρας καὶ περ
 τρεπικῶς ἐγράφασαμεν: διὰ τὸ εἰπεῖν σε, ἐν
 τῆ πρὸς ἐμὲ σε ἴπτισην: εἰ δ' ἔδ' ἐν ἄλλο, ὡ-
 φελείας γε μὴν τῶν ἀπαθ' ἀζόντων παρ' ἐμοί
 ἐνεκα. Οὕτω καὶ γὰρ, καὶ τῶν ἐμῶν κυρίως πατρὸς,
 ἴπτι τῆς πατριαρχίας τῶν μακαρίων πατριάρ-
 χων καὶ τῶν ἀντιπάλων ἰωάσαφ, φροντιστήριον
 ἔχοντος: Ερμόδωρος τις Λήσαρχος, ἐγράφει
 τοῖς νέοις, τοῖς τότε ἀπαθ' ἀζοῖσι, περὶ τρεπικῶς:
 καὶ καλὸν ἐκρίθη, καὶ συμφέρον. γράφει δ' ἡ καὶ
 ὁ ἐμὸς πατήρ ὁμοίως, περὶ βουθείας: ἡ, καὶ ἡν
 ἔξομα. Καὶ τότε δ' ἡ, τὸ πείπυσον ὑμῶν κλέος,
 ὁ βραβονίκανει, κατὰ τὸ σοφόν, καὶ ἐν γλώτῃ
 τῆ μικρῆ ἡμῶν κηρυχθήσεται.

Ἐδ' ἐξάμην δινοικῶς τὸ βιβλάριον: καὶ τοῖς
 παρ' ἡμῶν παιδ' ἀνομένοις καὶ ἀπαθ' ἀζοῖσι νέοις
 ἐκοινώνησαι: καὶ θαυμάζουσιν ὅσημέραι τὴν σο-
 φίαν ὑμῶν. ὅσον δ' ὑμῶν μακαρίζουσι: τὸν αὐτὸν
 ἑσὺ πελαγίζουσιν, ὅτι ἐν χρεῖα καὶ δ' ἀλεία ὄντες,
 τὰ ἐλθόντοισ ἀνηκόντα μαθήματα, ἀπαθ' ἀ-
 ζήν, ὡς δ' εἰς κωλύονται. Εθεασάμεθα καὶ τῶν ἴπτι-
 τῶν φρον: λέει φανερὸν ὄντα σοφίας, καὶ παλαιῆς ἐλ-
 ληνῶν ἀδ' ἀιμονίας: ἡ (μάλλον εἰπεῖν) βλα-
 σὸν χρυσῶν: μακαρίζοντες τὸν συγγράψαν-
 τα. Ὅθεν καὶ τοῖς ἀπαθ' ἀζομένοις σοῖ διγενέ-
 σιν, ἐγράφασαμεν ὡς ἐγράφασαμεν. Ἐμ μὲν, δι
 ὁ φθάσας εἶπυ: ἕτερον δ' ἐ, ὅτι ἡγάπησα σιω-
 μιλήσαι ἐχέφροσι, καὶ δ' ὡς ἀμει σοφοῖς, ὑπερ
 ἀεῖς τρεφομένοις παιδαγωγῶν: καὶ τοῖς τῶν
 καθηγητῶν, οὐ ἡ σιωμιλία, μεγάλως τὸ συ-
 ναμφοτέρον, ψυχὴν καὶ σῶμα, ὡφελεί.
 Καὶ με ἔτω κέμενον δι' ἡγεύρας: καὶ πρὸς τὸ
 γράφειν ἡν ἀγκάσας, καὶ ὁ τῶν ἀπόρος, εἰς
 ἐκείν.

Scito præterea hoc quoque me, qui amore
 tua amicitia flagro, impigro & alacri stu-
 dio, à Patriarcha vocatū, laborasse in Respo-
 so hoc: bis terūe mundè describēdo, & velut
 in lucem educendo: quod prolixitate superat
 libellum vestrū. Id duplici de causa libentius
 feci: tū quòd Domino meo negare nō debui:
 tum quòd beatū me ducebā; qui in tam pijs
 & sapientibus Quaestionibus, studium meū
 locarem: cum præsertim audiam, istis, doctis-
 simos viros esse: quorum sapientia, artium et
 scientiarum cognitio, et alia, velut alter Sol,
 orbem terrarum luce collustrant. Nec in hoc
 solum, sed in alijs etiam multis, ministrum
 me alijs multis alacriorem præbebo: si modò
 paupertatem nostram, in Baratrum deſce-
 re velitis. Id quod fore dubium nō est: si vos
 amicissimi, apud Principes vestros interce-
 datis: quibus etiam, si videbitur, literas no-
 stras monstrare poteritis: præsertim eas, quas
 ad adolescentes vestros, exhortandi gratia
 scripsimus. Dixeras enim tu in Epistola tua:
 respondere me ad eā debere: si ob nihil aliud,
 saltem studiosorum tuorū utilitatis gratia.
 Etenim sic olim etiam, cum Di. pater meus,
 Patriarcha pia memoria Ioasapho schola
 præſſet: quidam Hermodorus Lectarchus,
 adhortatus literis iuveniūtem studiosam fuit:
 idq̄, bonum iudicatum fuit, & utile. Simili-
 ter & Pater meus, in lucris suis opem petit:
 quā, cōmunē habebimus. Ac tūc celebris glo-
 ria vestra, quæ cælum attingit (ut ille sapiēs
 ait) nostra quoque, parua lingua predicabitur.

Libellū, quē misisti, libenter accepi: & cū
 nostra studiosa iuuentute cōmunicavi: ac mi-
 rantur indies eruditionem vestrā. Quantū
 autē vos, beatos predicant: tantum suā for-
 tunam miserantur: quòd egestati seruitutiq̄
 subiecti, liberis dignas artes discere, ut oportebat,
 vctantur. Vidimus etiam orationem
 funebrem: in qua reliquæ sunt sapientia, ve-
 terisq̄, Græcorū felicitatis: aut verius, germē
 aureū est: ob quod, autotē predicauimus bea-
 tū. Quæ causa fuit, ut libentius etiā illa scri-
 beremus adolescentibus vestris generosis, qua-
 liacūq̄, sunt: tum propter causam antea di-
 ctā: tum, quòd libenter colloquor cum predi-
 tis mente, & potentia sapientib. qui sub opti-
 mō educantur pedagogo: & tali Præceptore,
 cuius conuersatio utrunq̄, tum animum, tum
 corpus, magnopere iuuare queat. Ea ratione
 me excitasti iacentē: & ad scribendū impu-
 listi: horumq̄, semen, in centuplum excreuit.

Munda huius descriptio.

Opis petitiō, & Epistola ad studiosos.

Scholastici Greci.